

STICHTING BERLIKUMER BELANGEN.

BEGIN 1969 / 1970

Het vorige hoofdstuk werd beëindigd met het stellen van een vraag over de organisatievorm van "dorpsbelangen". Deze vraag hield met name notaris D. Posthumus bezig. Hij sprak hier over met deze en gene en riep, met medeweten van het bestuur van Dorpsbelangen, een aantal dorpsgenoten bijeen in "Hof van Holland" waar hij hen een aantal bij hem opgekomen vragen voorlegde. De oplossingen en plannen van notaris vonden instemming en daarom werd op 17 nov. 1969, weer in "Hof van Holland", een "gespreksvergadering" bijeengeroepen van vertegenwoordigers van Berlikumer verenigingen, instellingen, commissies en dergelijke. In principe keuren de "dorpsvertegenwoordigers" de plannen goed. Dit gebeurt ook met de voorlopige statuten van de op te richten stichting. De dorpsbelangen zullen nu voortaan door een stichting, de "Stichting Berlikumer Belangen" worden behartigd. De stichting zal "deelnemers" hebben, de verenigingen e.d. in het dorp, en donateurs, de bewoners van het dorp. De "deelnemers" krijgen inspraak op de "deelnemersvergadering", waar het bestuur van de stichting verslag doet van de verrichte werkzaamheden en gemaakte plannen. De "deelnemers" dragen ook de namen aan van kandidaat-bestuursleden en kiezen deze op de deelnemersvergadering. De donateurs zijn ook welkom op de "deelnemersvergadering" en hebben daar het recht om aan de discussie deel te nemen en vragen te stellen. Dit alles wordt nauwkeurig omschreven in de statuten. Op 22 nov. 1969 wordt de stichting bij notariële acte opgericht in het ontmoetingscentrum van de Geref. kerk. Het stichtingsbestuur telt dan 15 leden, te weten K.B. Algra, F. de Boer, A. Boomsma, A. Douma, D.J. van Dijk, D.K. van Dijk, W. Lautenbach, L. de Haan-Jasper, J. Lautenbach-Quarré, H. Meijer, C. Rotgans, S.J. D. Runia, J. Stienstra, W. van Vaals en F. Visser. Op 1 dec. 1969 vergadert het bestuur voor het eerst. Tot het dagelijks bestuur worden gekozen K. Algra (voorz.) en S.J. Runia (penningm.), terwijl notaris D. Posthumus het secretariaat op zich neemt. Er worden allerlei commissies gevormd, zoals bijv. een bouwcommissie (houdt zich bezig met alles rond de woningbouw), dorpskrantcommissie enz. Ook een commissie dorpsbelangen. Deze behartigt de kleinere zaken in het dorp zoals verlichting, trottoir etc. Deze laatste zaken, vroeger meestal behartigd door de vereniging voor dorpsbelangen, worden nu ook door de nieuwe stichting behandeld. De vereniging Dorpsbelangen gaat dan ook met hebben en houden, meestal rustig, soms een weinig tegenspuiterend, in de nieuwe stichting op. Op een vergadering van de vereniging op 1 nov. 1971 wordt officieel besloten dat de vereniging "Dorpsbelang" wordt ontbonden en gelijkwideerd.

BERLIKUMER BELANGEN I (t/m 1977)

Toneelvereniging. Al op de eerste vergadering van de Stichting werd opgemerkt dat het prachtig zou zijn weer een toneelgroep in ons dorp te bezitten. Ook op de Deelnemersvergadering komt dit ter sprake. Oproepen worden geplaatst en er melden zich voldoende belangstellenden. In 1971 kan men van start gaan en de eerste opvoering wordt gehouden op 14 april 1972 in de zaal van Hof van Holland. Dit alles nog onder auspiciën van de Stichting. Als alles dan Prima verlopen is krijgt de groep zelf de touwtjes in handen en gaat in 1973

verder als zelfstandige toneelclub onder de naam "Elts syn Rol". De club krijgt een blijvende plaats in Berlikum en komt voortaan elk jaar met "een stuk".

Dorpskrant. Al heel spoedig was men er van overtuigd dat we in Berlikum een dorpskrant moesten hebben. Maar hoe? En hoe was dit financieel haalbaar? Na orientatie vindt het bestuur een oplossing. Eens per maand de dorpskrant in "de Bildtse Post". De onkosten zouden door advertenties moeten worden bestreden. De dorpskrant komt op deze wijze dan meteen ook nog in het hele verspreidingsgebied van de Bildtse Post. Men kan dan in de omgeving ook mooi lezen wat er in Berlikum gebeurt en voor de adverteerders is dit ook niet onaantrekkelijk. De dorpskrantcommissie gaat op deze manier aan het werk en al spoedig blijkt het goed te lopen. De commissie krijgt dan ook een grote mate van zelfstandigheid. De dorpskrant moet natuurlijk ook een naam. Verschillende namen komen er binnen. Het wordt "Op'8e Roaster". En sindsdien is "Op'e Roaster" een niet meer te missen iets in ons dorp. Opgemerkt moet hier worden dat van het begin van de Roaster tot aan zijn vertrek uit het dorp dokter F. de Boer veel voor de krant heeft betekend en bovendien de financiën ervan uitstekend wist te beheren.

Bestuur. Het stichtingsbestuur telde in het begin dus 15 leden. In dat bestuur werd het een komen en een gaan. Somsige bestuursleden bleven slechts kort, anderen soms vrij lang. Het zou te ver voeren al deze veranderingen te vermelden. De volledige lijst van bestuursleden vindt u elders. Eén uitzondering hier. Anne A. Boomsma, één van de zeer enthousiaste bestuursleden van het begin, ontviel de Stichting al in sept. 1973 toen hij plotseling overleed in het zwembad in St. Annaparochie.

Eerst vergaderde het bestuur her en der, maar eind 1970 werd het vergaderlokaal achter de Doopsgezinde kerk (dit bleek ook het goedkoopst!) de vaste vergaderplaats. De vaste vergaderavond werd de eerste maandagavond van de maand. In juli en augustus werd meestal niet vergaderd. In het begin moest voorzitter Algra nog wel eens klagen over de niet zo geweldige opkomst ter vergadering van de bestuursleden, maar toch was hun aantal altijd voldoende om besluiten te kunnen nemen. Maar na 1975 kan de voorzitter meestal zijn voldoening uitspreken over de trouwe opkomst.

De "deelnemersvergaderingen" werden afwisselend gehouden in het Hervormd Centrum en het Gereformeerd vergadercentrum. Later, toen het dorpscentrum, "It Heeghhout", er was daar.

Financiën. Bij het oprichten van een stichting moet er een stichtingskapitaal komen. Daarvoor storten alle, in het begin meewerkende, bestuursleden f. 10,-. Zo wordt het "stichtingskapitaal" gevormd. De beide plaatselijke banken geven eind 1969 een donatie van f. 250,-. Bij de officiële opheffing van de vereniging "Plaatselijk Belang" komen de bezittingen van deze ter beschikking van de stichting. Alle deelnemende verenigingen etc., de "deelnemers", betalen eerst f. 10,- per jaar. Als Plaatselijk Belang eind '72 officieel is opgeheven gaat men het dorp door om "donateurs" voor de Stichting te winnen (bijdrage f. 2,50 per jaar) Eind 1972 waren er al zo'n 250 donateurs. Doordat men op een goede wijze actie bleef voeren nam het aantal donateurs steeds toe. (In de 80er jaren zijn ruim 90% van de ingezetenen donateur van de Stichting) Dat is mede een gevolg van het feit dat men besloten had (1977) nieuwgekomenen te bezoeken, hen dan een welkomstgeschenke aan te bieden en meteen te vragen om donateur te worden. Practisch alle verenigingen en instellingen in het dorp worden deelnemer aan de Stichting. Zij ook nog vermeld dat de Gemeente Menaldumadeel een jaarlijkse subsidie gaat verlenen van f. 100,- per jaar. Maar dan moet wel elk jaar het jaarverslag worden ingezonden! Later gaat de gemeente bezuinigen, de subsidie bedraagt dan f. 85,-

Telefooncel. In een dorp als Berlikum, vindt men al vrij spoedig, behoort een publieke telefooncel. Daarom gaan er brieven uit naar P.T.T. En deze keer, men verbaast zich er over, is deze instantie al vrij vlot bereid er één te plaatsen. Er bestaat wel enige onenigheid over de plaats waar deze "cel" een plekje zou moeten vinden. Tenslotte wordt het "het pleintje" voor de bibliotheek aan de Hôfsleane. Een aantal jaren later meent P.T.T. de telefooncel, zonder het advies van de Stichting te vragen, te moeten verplaatsen naar de hoek Hôfsleane - Bitgumerdyk. De Stichting meent dat dit nu juist niet de geschiktste plaats is, gelet op de zaterdagavonddrukke daar. Het kost dan ook nog al eens stuk geslagen glazen.

Openbaar vervoer. Bindelijk was het in 1963, na heel veel moeite, aan het toenmalige "Plaatselijk belang" gelukt op it Skil een wachthokje voor de bus te krijgen, maar zie, jan. 1971 lezen we dat het weer weg moet. De oude trambaan wordt fietspad en dan staat het wachthokje in de weg. Waar moet het nu staan? "Wacht even," zeggen ze bij Berlikumer Belangen, "we willen die busroute wel eens anders!" Die loopt dan van de Bitgumerdyk via Hemmemaplein/Skil langs de Krússtrjitte het dorp weer uit. Een groot deel van het dorp zit, ook vanwege de uitbreiding, ver van de halteplaatsen. Nu de nieuwe Gernierswei, dankzij de ruilverkaveling, er ligt ten westen van het dorp, zou de bus vanaf de Bitgumerdyk beter de Hôfsleane kunnen volgen en dan op de Kleasterdyk die Gernierswei op. Over het algemeen zal dan voor de Berlikumers de afstand naar de haltes kleiner worden. Als "Doarpsroute Wier" van deze wijzigingsvoorstellen hoort is men het daar totaal mee oneens. De bus rijdt, met de bestaande route, over de Hegedyk door Wier. En dat wil men zo houden. Maar misschien, als de Lautawei verbeterd werd, zou de bus hierlangs van de Gernierswei naar het dorp kunnen rijden. Kan dit niet, dan is men furieus tegen het Berlikumer plan. Die Lautawei wordt voorlopig niet verbeterd en dus moeten Berlikum, gemeente en busonderneming in samenspraak met de verkeersinspectie nieuwe plannen bedenken. "Een lus door Berlikum". Van de Bitgumerdyk langs de Mulseleane en dan terug langs de Hôfsleane richting Skil. Dit wordt in 1972 uitgevoerd, maar leidt tot hevige protesten van de scholen. Immers 5 schoolgebouwen, van kleuter- tot voortgezet onderwijs, staan aan of vlak bij de Mulseleane. En ook de buschauffeurs blijken de nieuwe route nu niet bepaald prettig te vinden. Ondanks vrij veel gebleken irritatie blijft het toch eerst zo. Wier schijnt niet te vermurwen. Er komt een jarenlang gesprek en geschrijf met de gemeente, de Framdirectie en de verkeersinspectie, maar zolang de Lautawei in Wier niet opgeknapt wordt, schijnt er in Berlikum niet de gewenste busroute langs de Hôfsleane te zullen komen. Zelfs een gevraagd 2e. bushokje aan de Bitgumerdyk wordt om de genoemde situatie op de lange baan geschoven.

Sportvelden. Omstreeks 1970 komt er in Berlikum weer belangstelling voor de beoefening van de voetbalsport en wordt een club opgericht. Maar zo'n club heeft een terrein nodig. De kaatsvelden aan de Bildtdyk zijn niet geschikt en ook te klein. Gelukkig kan men tijdelijk gebruik maken van een weiland aan de weg naar St. Annaparochie. Maar er zullen nu wel sportvelden moeten komen. Gelukkig is men juist in deze tijd met de ruilverkaveling bezig en daardoor is er grond beschikbaar. De gemeente wil ook wel sportvelden in Berlikum, maar heeft de hiervoor benodigde gelden niet beschikbaar. Hiervoor wordt, dankzij Berlikumer Belangen en de Frieslandbank, een oplossing gevonden. De Frieslandbank leent, tegen acceptabele rente, in febr. 1971 2 ton aan Berlikumer Belangen, deze stelt dat geld voor aanleg van de terreinen beschikbaar en de gemeente betaalt gedurende 25 jaar het geld in gedeelten met rente terug aan Berl. Bel. en de laatste weer aan de Fr. bank. Eigenlijk fungeert de Stichting dus alleen maar als doorgeefluik. In 1972 gaat het plan in uitvoering en, lezen we, 7 mei 1973 wordt de eerste wedstrijd gespeeld.

Bij een sportterrein hoort een sportgebouw. Dat komt er ook, dank zij donaties, acties, subsidies en veel eigen werkzaamheden. Op 21 febr. 1974 wordt het sportcomplex officieel geopend. De naam luidt voortaan "Sportcomplex de Koekoek". Voor dit sportcomplex is een beheerscommissie nodig. De Stichting en haar sportcommissie moeten nogal vrij veel werk verzetten om alles een beetje goed op de rails te krijgen. En er is vrij wat gepraat en geschrijf nodig om een reglement, waar ieder het mee eens kan zijn, voor de beheerscommissie op papier te krijgen. Het complex wordt langzaam verder uitgebreid. Een kaatsterrein komt in 1974 (de beide kaatsverenigingen geven hun terreinen aan de Bildtdyk op!), de tennisbanen (ondertussen is er ook een tennisclub, genaamd "de Vierslag" gekomen) komen in 1975. De plannen om ook de ijsbaan naar het nieuwe complex te verplaatsen mislukken echter.

Bestemmingsplannen. De oude vereniging Dorpsbelangen kwam soms ook wel eens in aanraking met bestemmings- en uitbreidingsplannen. Er werden immers veel oude en niet meer goed bewoonbare woningen, ook in ons dorp (bijv. aan "de Streken"), afgebroken. Er kwam nieuwbouw voor in de plaats. Zoals bijv. de Túnboustrjitte, Gratemawei, Molestrjitte. Meestal ging dit buiten Dorpsbelangen om, maar eind 60er, begin 70er jaren verandert dit. "Berlikumer Belangen begint zich er wel mee te bemoeien en de gemeente gaat, in het begin minder, later meer en meer, ook naar de wensen en opmerkingen uit het dorp

luisteren. Niet alleen huurwoningen, ook koopwoningen worden gewenst. Maar waar? De Stichting begint zich in te spannen voor het zgh. "Plan tuin Born". (ten Zuiden van de Mulseleane, nu Eyck v. Hesl. strj.) In de vergadering van 1-12-69 komt dit breedvoerig ter sprake. Het vlot niet zo dadelijk en daarom suggereert men op 31-3-1970 "Probeer het dan op Bildtse grond!", ten noorden van Bitgumerdyk, oostelijk Bildtdyk. Door de Stichting wordt herhaaldelijk bij de gemeente aangedrongen om een bestemmingsplan voor "tuin Born" vast te stellen, maar men wil dit niet, omdat een eigenaar zijn grond, gelegen midden in "het plan", weigert af te staan. Dan maar met een artikel 19 procedure voor de andere percelen, maar daar hebben de bouwers dan vaak weer geen zin in en de algemene klacht in 1972 is dat het echt niet "vlot". En die ene eigenaar blijft maar weigerachtig, zodat de Stichting in 1973 de gemeente adviseert de grond maar te onteigenen. Maar daar blijkt het gemeentebestuur nog niet aan toe. In 1975 is dan eindelijk de laatste grond beschikbaar en kan er vrij uit gebouwd worden. De nieuwe straat krijgt de naam Ds. Eyck van Heslingastrjitte. En zo leeft de naam van de bekende Herv. predikant hier in Berlikum in een straat voort.

Toen de zaak in '73, '74 maar niet wilde vlotten, kwam het plan "Berlikum-noord" weer uit de kast, maar men begint dan ook te praten over een nieuw plan, "de Herrematún" (tussen de sportvelden en Bitgumerdyk). Maar Menaldum zegt: Hiermee wachten, eerst "tuin Born". Als dit vol begint te raken, komt in 1975, en het herhaald aandrigen van de Stichting is hier niet onschuldig aan, plan Herrema weer "uit de mist". Als tenslotte in juni 1976 dit plan wordt goedgekeurd, blijken er 101 woningen gebouwd te kunnen worden. In 1977 begint men met de bouw en het loopt goed. Zo goed, dat het stichtingsbestuur in de richting van de gemeente gaat vragen: Als de Herrematún vol is, waar kunnen we dan Bouwen? Bij de gemeente weet men dat ook zo nog niet, althans, men hult zich in zwijgen.

In 1975 en 1976 ontstaat er voor onze dorpen wel een gevaar. Provinciaal en landelijk zijn er plannen om alleen maar huizenbouwen toe te staan in wat men "grotere centra" pleegt te noemen. Duidelijk mag zijn dat de Stichting hiertegen grote bezwaren had, uitbreiding en zelfs handhaving van het inwonertal zal dan niet mogelijk zijn en dat zal allerlei negatieve situaties ten gevolge hebben. Maar dit alles bedreigt niet alleen Berlikum, ook de andere dorpen in de gemeente zullen de dupe ervan worden. Dit wordt de aanleiding tot een eendrachtig en fel protest van de gezamenlijke verenigingen en stichtingen van dorpsbelangen in de gemeente. Het zal helaas niet de laatste keer zijn dat de strijd moet worden aangebonden tegen het centralisme.

Gemeentelijke herindeling. Feitelijk kan men zeggen dat dit onderwerp als een dreigend spooksel vanaf de 70er jaren telkens weer opnieuw opduikt tot aan de dag van heden. "Grote" gemeenten in de omtrek pogen volledige landje-pik of gedeeltelijke inlijvingen bij de omliggende "kleinere" gemeenten rondom. Het heeft ergens ook al te maken met wat in het vorige hoofdstukje aangestipte.

Al in een vergadering van 16 nov. 1970 wordt gesproken over het feit dat het noordelijkste deel van Berlikum in de gemeente het Bildt ligt. Eerder was er al wel eens over een grenscorrectie gesproken, waardoor het hele dorp in Menaldumadeel zou komen te liggen. Dat was vaak ook de wens van de bewoners daar. Maar steeds, ook nu weer, blijft alles zoals het was. 't Helpt zelfs niets als plaatselijke en provinciale P.v.d.A. politici, wethouders van beide gemeenten en afgevaardigden van de Stichting zich er in maart 1974 mee bemoeien. Algemene opschudding ontstaat als eind 1974 het plan van een gemeentelijke herindeling in de provincie Friesland verschijnt. Het veroorzaakt een algemene verontwaardiging en verbazing. Niet in het minst in Menaldumadeel. Volgens de heren opstellers van het plan gaat de gemeente Menaldumadeel verdwijnen, opgedeeld en verdeeld onder de omliggende gemeenten. Des te vreemder is dit, als blijkt dat onze gemeente ruim voldoet aan de eisen, waaraan, volgens die heren, een gemeente zou moeten voldoen om bestaansrecht te hebben. Het gebeurt alleen, is het gevoelen, om omliggende gemeenten (o.a. het Bildt en Leeuwarden) te gerieven. Berlikum zou dan, met een aantal buurdorpen, naar het Bildt moeten. In onze gemeente ontstaat een algemeen verzet en duidelijk is dat de verenigingen van Dorpsbelangen, waaronder onze Stichting, daarbij vooraan staan. De Stichting stelt, begin mei '76, f500,- beschikbaar voor de te voeren acties en voert juni '76 een "bliksem" actie, een enquête, uit, waaruit meer dan duidelijk blijkt dat bepaalde opgevoerde en gebruikte

te cijfers en beweringen in het herindelingsrapport, wat Berlikum betreft, totaal onjuist zijn! Overal in de gemeente verschijnen protestborden tegen de herindeling. De Stichting zorgt ook bij ons dorp voor zulke borden. Als tenslotte sept. 1977, na vele voorlichtings-, inspraak-, commissie- en statenvergaderingen eindelijk het definitieve herindelingsplan wordt vastgesteld, blijkt dat, althans voor onze gemeente, de protesten succes hebben gehad. De gemeente Menaldumadeel blijft ongedeeld bestaan, en daarin ook het dorp Berlikum. Voor Berlikum blijkt er nu zelfs nog een voordeel. Het tot dit tijdstip bij het Bildt behorende noordelijk deel van het dorp komt ook in Menaldumadeel te liggen. Voortaan dus geen gemeentegrens meer dwars door ons dorp. Het uit de Stichting gevormde actie comité tegen de herindeling kan nu weer worden opgeheven. Het gevaar is immers geweken, denkt men. Ja, op dat ogenblik, maar voor hoe lang?

Dorpshuis. Veel dorpsactiviteiten vonden altijd plaats "in de achterzaal van hotel Hof van Holland". Het is daarom wel even schrikken als de eigenaar daarvan in juni 1975 de Stichting laat weten, dat hij andere plannen met de zaal heeft. Maar er bestaat in het dorp toch echt wel behoefte aan een dorpszaal of een dorpshuis. Wacht eens, de tuinbouwschool, die is jammergenoeg opgeheven, maar zou in het nu leegstaand gebouw geen dorpshuis te verwezenlijken zijn? Nee, dus, de gemeente heeft andere plannen. Als men dan nog eens met de eigenaar van H.v.H. praat is er misschien toch nog wel iets mogelijk. Mogelijk is er wel subsidie te verkrijgen voor de inrichting van genoemde achterzaal tot een dorpszaal. De eigenaar zou dan ook beheerder kunnen worden. Er wordt op verzoek van de Stichting een onderzoek ingesteld door het opbouworgaan Friesland. Het rapport hiervan komt uit jan. 1977 en wordt niet alleen door het bestuur van de Stichting maar ook op de Deelnemersvergadering behandeld. Het wordt niet als erg positief ervaren. En dan komt de gemeente sept. 1977 met het voorstel om het werklokaal van de eerder genoemde tuinbouwschool in te richten tot dorpshuis. Dit lijkt de oplossing, te meer daar de zaal bij H.v.H. op niets schijnt uit te lopen. De Stichting stelt zich dan ook achter de nieuwe plannen, subsidies worden losgepeuterd, uiteraard is de gemeente positief en ook in het dorpkomen allerlei activiteiten. In 1978 zou het eigenlijk klaar moeten zijn. En het lukt, maar er moet wel veel werk verzet om alles op een goede manier in kannen en kruiken te krijgen. Ook door de Stichting. Weldra kunnen allerlei uitvoeringen en andere activiteiten plaats vinden in de aangepaste ruimte. En na niet al te lange tijd spreekt men in Berlikum over "het vergadercentrum It Heechhout".

Aula. In 1973 komt ter sprake, dat er in veel dorpen, ook kleinere dan het onze, een aula is. Dat is eigenlijk ook wel nodig, want in veel nieuwbouw woningen is geen goede gelegenheid om een overledene op te baren. Daarom zou er in Berlikum ook een aula moeten zijn. De Stichting stelt een commissie van onderzoek in, die, in samenspraak met de uitvaartvereniging "de laatste eer", eens naar mogelijkheden in het dorp en eventuele subsidies moet informeren. In mei 1975 is men van mening dat voor bepaalde plannen subsidie zou kunnen worden verkregen. Een jaar later blijkt het ergens te kunnen slagen. Maar deze activiteiten behoren niet in de eerste plaats tot de competentie van Berlikumer Belangen. Deze kan wel adviseren en stimuleren. De uitvoering en beslissingen moeten komen van de uitvaartvereniging. Helaas ziet men daar telkens vele bezwaren, vooral ook wat de financiën betreft. Er komt dus helaas niets van. Ook in later jaren werd van meerdere zijden, ook opnieuw vanuit de Stichting, gewezen op het belang van een aula. Jammer genoeg tot op heden zonder succes.

Ijsbaan. Eerder werd al gemeld dat bij de stichting van de sportvelden gedacht werd aan ook een verplaatsing van de ijsbaan naar die omgeving. De ijsclub voelt hier niet voor en de ijsbaan blijft dus waar hij was. Maar men is van mening dat er wel wat moet gebeuren met de baan om aan bepaalde eisen te voldoen. En, zegt de winkeliersvereniging in 1973, zou het niet mogelijk zijn om 's zomers daar bootjes te laten aanleggen? Er is immers verbinding met het vaarwater. Voor het opknappen van de ijsbaan en het uitvoeren van de "bootjes" plannen zal geprobeerd moeten worden bij o.a. de gemeente subsidie los te peuteren. Maar de gemeente moet dan de ijsbaan in eigendom hebben. De ijsclub wil dit eerst niet, maar in jan. 1976 wordt de gemeente toch eigenaar en kunnen verbeteringen worden uitgevoerd en aan de recreatieplannen verder gedacht. Om op de ijsbaan te komen moet men over de dorpsvaart. Daar over wordt dan van gemeentewege, bij sterk ijs, een loopbruggetje gelegd. Maar in de regel een paar dagen na het al rijden op de ijsbaan. En in febr. 1976 is het helemaal raak, dan blijkt het materiaal voor het bruggetje bij

gemeentewerken "zoek" te zijn. Gelukkig hakt men enige tijd later de knoop door en komt er een vaste brug te liggen. Niet te laag, want er moeten bootjes onderdoor!

Diversen. Enige kleinere zaken uit deze eerste jaren van de Stichting Berlikumer Belangen. Het oude Plaatselijk Belang had zich voorheen ook vaak druk gemaakt over banken waar men bij goed weer even rustig kon gaan zitten. Nu de Stichting ziet ook wel wat in banken. Als het bushokje op It Skil afgebroken wordt komen er ook banken, eigendom van de Stichting, vrij. Deze kunnen nu mooi op de hoek Skil/Krússtrjitte staan vindt het bestuur. De gemeente vindt dat ook. Maar dan zijn de banken zoek! Na het afbreken van het bushokje (1971) heeft gemeentewerken ze maar meegenomen naar Menaldum. Pas eind 1974 (!) komen ze weer boven water en voorjaar 1975 worden ze dan geplaatst. Later komen er in dorp en omgeving nog een aantal banken bij, o.a. bij het fietspad naar Menaldum.

In december 1969 wordt de wenselijkheid van een agendabureau naar voren gebracht. Het wordt geprobeerd, maar blijkt eerst geen succes. Pas jaren later gaat het beter lopen.

Op 19-10-70 wordt gemeld dat de situatie van de torenklok slecht is. De Stichting besluit 16-11-70 medewerking te verlenen aan een actie ter verbetering van de toestand. De actie blijkt te slagen.

Op 4 okt. 1971 wordt in een vergadering van het stichtingsbestuur gepraat over het laten functioneren van een kleine weekmarkt in ons dorp. Het gaat niet door, pas vele jaren later komt het er van.

Op 8 nov. 1971 komt de tuinbouw in en rond ons dorp ter sprake. In het kader van de ruilverkaveling is een gebied in de buurt van het dorp aangewezen als tuinbouwgebied. Zelfs worden hiertoe een aantal voorzieningen getroffen. Maar voorlopig geen resultaat.

In 1971 is het duidelijk dat de dorpsvaart nodig "opgeschoond" moet worden, zal er nog een bootje kunnen varen. Maar waarheen met het slib? Kan het ook over de ijsbaan? Maar daar bedankt de ijsclub, begrijpelijk, voor. Het "op-schonen" van de dorpsvaart blijkt "een gebed zonder eind" te worden. We komen er later vele malen op terug.

Uiteraard komt op de vergaderingen zo nu en dan de verkeersveiligheid ter sprake. Soms in verband met de busroute, soms ook anderszins. De klachten over de snelheid van het gemotoriseerde verkeer langs de Hôfsleane wordt in nov. 1976 breed uitgemeten. "Men haast zich met zijn voertuig met grote snelheid langs genoemde straat zonder er op te letten dat het verkeer uit de zijstraten ook recht op voorrang heeft". Vaak wordt vanuit de Stichting aangedrongen op maatregelen, maar zonder resultaat.

In april 77 richten een tweetal personen zich tot de Stichting. Men wil een oudheidkamer, waarin dingen uit oude tijden bewaard blijven en waar ook oude werktuigen uit de tuinbouw bezichtigd kunnen worden. Dit initiatief, gesteund door Berlikumer Belangen, leidt tot de inrichting van "de Grusert".

In vroegere tijden had dorpsbelang veel te maken met het beschikbaar stellen van volkstuinten. Er bereiken de Stichting nu hierover opnieuw vragen. Het blijkt op 2 mei 1977 dat daarvoor grond beschikbaar komt via de gemeente. Na een oproep blijken er 33 gegadigden. De volkstuintjes komen er, maar Berlikumer Belangen laat nu weten dat ze de exploitatie ervan graag aan de gemeente overlaat.

In jan. '76 en '77 lezen we van de klachten over het rumoer bij de jaarwising en ontoelaatbare zaken op dat tijdstip op en rond It Skil. De Stichting geeft op haar beurt deze klachten door aan het gemeentebestuur, maar ook in de eerstvolgende jaren treedt er geen verbetering op.

In de 60er jaren was aan de opocht tijdens het eind-augustusfeest van Oranje-Nationaal een historische optocht verbonden, meestal zeer goed verzorgd. Het trok veel mensen naar het dorp, maar kostte ook veel geld. Zoveel, dat het organiserende Or.-Nat. er van afzag. In jan. 1976 komt er een vraag bij Berl. Bel. om te bevorderen dat er weer een historische optocht komt. Uit het overleg met Or.-Nat. blijkt dat dit alleen mogelijk is als er voldoende, en dat is veel, geld voor zo'n optocht voor handen is. Men stelt gezamenlijk een onderzoekscommissie in. Eerst lijken er voldoende geldelijke toezeggingen te komen, maar naderhand blijkt de zaak toch niet kostendekkend te zijn en moet helaas geconstateerd, dat gezien de hoge kosten en het hoge risico (weer!) een historische optocht niet verantwoord is.

Tot 1975 hield een tandarts zitting in het Groene Kruisgebouw. Maar dan meldt deze dat hij zijn praktijk beëindigd. De nieuw gekomen tandarts in St. Anna-parochie laat weten dat hij geen zitting in Berlikum wenst te houden. De

patiënten moeten maar naar hem komen. Het Stichtingsbestuur vraagt zich dan af, of Berlikum zelf niet een tandarts zou kunnen krijgen. Men besluit daartoe een advertentie te plaatsen. Uiteindelijk heeft dat pogen succes. Een jonge tandarts vestigt zich hier. Hij houdt lange tijd zitting in het Groene Kruisgebouw en sticht dan later een eigen praktijk- en woonruimte.

BERLIKUMER BELANGEN II (1978-1984)

Bestuur. De bestuursvergaderingen worden gehouden op de 1e. maandag van de maand in het lokaal van de Doopsgezinde kerk. Juli en augustus zijn "vakantiemaanden". De notulen vermelden nu dat deze vergaderingen "goed tot zeer goed" worden bezocht. De daartoe aangewezen bestuursleden houden verder tussendoor "besprekingen", vertegenwoordigen de Stichting bij diverse gelegenheden of gaan voor overleg met diverse instanties. De wisselingen in het bestuur zijn te vinden in de lijst van bestuursleden. Hier zij vermeld dat notaris Posthumus, de geestelijke vader van Berlikumer Belangen, in 1980 aftreedt als bestuurslid. Hij beeindigt dus ook zijn taak als "notulist". En zo mist men voortaan dus ook zijn bloemrijke proza in de notulen. Zijn opvolger, de heer G. ter Haar, vervult zijn functie tot april 1984. Alsdan neemt mevr. T. de Jong-Boterhoek deze taak over. De heer S. Dijkstra fungeert in deze tijd zeer nauwgezet als secretaris. In 1983 ontvangt de heer D. van Wigcheren een koninklijke onderscheiding. Zijn werk voor de Stichting zal hiervoor zeker ook hebben meegeteld.

Bestemmingsplannen. Ook in deze jaren blijft de Stichting actief in het verkrijgen van percelen voor woningbouw. Telkens weer dringt men bij de gemeente aan voor medewerking. Begin 1978 constateert men dat het plan "tuin Herrema" zo langzamerhand vol begint te raken. Er komen er ook geen 101 woningen, zoals eerst gedacht, maar minder, omdat de kavels zijn veranderd (verbeterd!) Men vraagt zich af: Zijn er mogelijkheden tussen Kleasterdyk, Tichelersdyk en Jetskereed? En kunnen de ontstane "gaten" (door afbraak) in de Bûterhoeke niet opgevuld? Ondertussen moet men zich ook weer teweer stellen (sept. 78) tegen een "streekplan" dat met "beperkte groei" aankomt. Nu wil de Stichting bevestigd niet een geweldige uitbreiding van ons dorp. Maar deze "beperkte groei" is ons toch te beperkt. Het oog valt op de vroegere "proeftuin". Kunnen hier misschien huizen gebouwd? Nee, dus, teveel problemen en bezwaren. In 1979 komt dan "het Bildtse vierkant" (gebied tussen Bitgumerdyk, Hemmemawei en Bildtdyk) weer ter sprake. De gemeente ~~had~~ belooft (en doet) hier inderdaad aan "actief aankoopbeleid". (Dit ondanks het feit dat hier in die tijd nog "Bildts grondgebied" is.) In april 1979 wijst de Stichting op het gebied tussen Kleasterdyk en Berltsumer Wiid. Kan niet, zeggen "deskundigen", dit zou "historische grond" zijn. Maar, zegt de gemeente, er komen binnenkort plannen. Mooi, zegt de Stichting, maar wij wensen dan wel inzage van en inspraak op die plannen. In juni 1979 krijgt de Stichting eindelijk haar zin en worden de "gaten" in de Bûterhoeke netjes volgebouwd.

In febr. 1980 wordt de Stichting benaderd door een projectontwikkelaar. Deze denkt een 34 woningen voor particulieren op het terrein van de vroegere proeftuin te kunnen bouwen. Zou de Stichting hem willen helpen bij pogingen om hiertoe goedkeuring te verkrijgen? De Stichting wil dat en went pogingen aan, maar dan laat de betrokkene het afweten, omdat de "markt" schijnt in te zakken. In dec. 1981 dringt de Stichting opnieuw aan op actie met betrekking tot het "Bildtse vierkant". In jan. 82 antwoordt de gemeente dat een "voorbereidingsbesluit" voor dat bestemmingsplan zal worden genomen. Dat werd ook wel tijd, want eind 1981 wordt geconstateerd dat de "Herrematuin" vol raakt. Er wordt een "inspraaksavond" georganiseerd en begin 1982 is er dan een "voortontwerp". Hoe zal het nieuwe plan genoemd worden, vraagt de gemeente. De Berlikumer suggestie wordt overgenomen. Het wordt het plan "de Hôven". Maar als dan, na veel heen en weer gepraat en geschrijf, Berlikumer Belangen in juni 1983 vraagt, wanneer er nu eindelijk iets gebeuren gaat, luidt het ontmoedigend antwoord, dat het voorlopig niets wordt. Een jaar later meldt de Stichting dat ze nu toch graag zag dat er eindelijk enige schot in de zaak kwam. Helaas moest men toen vaak constateren, dat de gemeentelijke medewerking niet erg groot was. En men vraagt zich af of er wel wat zou zijn gebeurd en gaan gebeuren als de Stichting niet voortdurend aan de bel had getrokken.

Pand Brouwerssteeg. Tussen de "Brouwerssteeg" en de Piip stond een monumentaal pakhuis. Dit verkeerde midden 70er jaren in een heel slechte toestand. Zo erg dat het dreigde verloren te gaan. Dorpsgenoten, met oog voor historische zaken, proberen, met hulp van Berlikumer Belangen, begin 78 dit bouwwerk

te behouden. Er komt dan ook, sept. 78, een prachtig plan ter tafel. Maar daar hangt wel een prijskaartje van f. 100000 aan. Hier over wordt met het gemeentebestuur vergaderd. "In mineur", zeggen de notulen, "er zijn veel apen en beren". De gemeente zou het liefst "tot likwidatie" overgaan. Van onze kant wordt gesteld, dat, als de gemeente f. 70000 beschikbaar stelt, het dorp zich er zelf verder mee zal redden. In mei 79 vraagt men: Hoe komt het nu, moeten we misschien met een nieuw plan komen? In nov. 79 koopt de gemeente het ruime, bij het pakhuis horende woonhuis aan de Buorren. Maar duidelijk wordt dat de gemeente nog steeds geen heil ziet in het behoud van het pakhuis. In de febr. vergadering van 1980 blijkt weer dat de gemeente dit het liefst maar zou willen afbreken. Als dat dan beslist zou moeten, zouden er dan misschien 1 of 2 persoons flatjes, waaraan in het dorp behoefte bestaat, gebouwd kunnen worden, vraagt de Stichting zich af. In sept. 80 melden de notulen dat dit plan "door de gemeenteambtenaren in overspannen sfeer wordt afgewezen". Er komen nu, eind 80, plannen om in het huis, dat gehandhaafd blijft, het jeugdhonk en een oudheidskamer te vestigen. In febr. 81 wordt gemeld: Het definitief besluit is gevallen. Het pakhuis wordt afgebroken. (Helaas, hier laat men iets historisch en eigens van het dorp verloren gaan). Op de opengekomen plaats wil men "bomen planten". Maart d.a.v. besluit het gezag: Nee, geen bomen, maar een parkeerplaats (Goedkoper?). De Stichting komt dan opnieuw met het voorstel dan toch maar de eerder genoemde flatjes te bouwen. Nee, zegt de gemeente, daar is die plaats niet geschikt voor. Maar de woningstichting, er naar gevraagd, oordeelt: Juist zeer geschikt! Tenslotte geeft de gemeente in jan. 82 dan toch maar toestemming voor de bouw van een viertal woninkjes. In dec. 83 wordt dan nog gemeld dat de bouw zal beginnen en later blijkt dat die daar gebouwde woningen goed in trek zijn. En dat is dan het einde van het verhaal Pakhuis Brouwerssteeg. Een gemiste kans?! In het woonhuis komt de jeugdsoos, het "Piipskeft", terwijl in de onderliggende "gewelven" vele oude historische zaken kunnen worden geplaatst.

Verkeer. Als de Koekoeksleane, zuidelijk van het dorp, wordt aangelegd, verwacht men dat het meeste doorgaand verkeer voortaan het dorp zal mijden en langs die weg naar de Gernierswei zal gaan. Dit blijkt niet zo te zijn. De klachten over het doorgaand verkeer door het dorp, met name de snelheid hiervan, blijven. In 1980 en ook in latere jaren wordt geklaagd over het "racen" langs de Hôfsleane. Ook de Krússtrjitte komt met klachten. Een gevaarlijk punt is ook de kruising van Tuinstrjitte-Mulseleane. Vele "sportievelingen" spoedden zich wat extra snel daarover richting sportvelden, wat enkele malen tot ongelukken leidt. De Stichting vraagt om verkeersvoorzieningen als voorrangspunten en verkeersdrempels op verschillende plaatsen. Dit wordt in deze jaren steeds door de gemeente afgewezen. Wel past men de wegbewijzering aan nabij de Hemmemawei en bij Wier in de hoop dat het verkeer dan de Koekoeksleane - Gernierswei zal kiezen. Helaas gebeurt dit toch niet optimaal. Om bezoekers wegwijs te maken laat de Stichting aanwijzingsborden naar de sportzaal, de sportvelden e.d. plaatsen. Deze hebben helaas door vernielzucht geen lang leven. De in 1984 geplaatste plattegronden van het dorp zijn wel een succes, gelet op het veelvuldige gebruik dat daarvan wordt gemaakt.

Voor goede verbindingen met het dorp zijn goede verkeerswegen nodig. Door de Gernierswei kwam er een geweldige verbetering richting Menaldum, maar wil men richting Leeuwarden dan moet men al slingerend en kronkelend ook nog door een paar dorpen. Geen wonder dat de Stichting zeer positief reageert als men hoort van het plan tot het aanleggen van een weg in het verlengde van de Westergoweg, beginnend westelijk van Marssum, rechtuit, rechtaan, de verschillende dorpen rechts latend liggend, tenslotte de Bitgumerdyk vlak bij Berlikum snijdend en dan noordelijk, rond Berlikum, de Hemmemawei kruisend en eindigend op de Wiersterdyk, noordelijk van Berlikum. Op de Stichtingsvergadering van jan. 1979 wordt dit plan met vreugde begroet. Helaas, er gebeurt, met uitzondering van veel gepraat in de gemeenteraad en andere instanties, tot groot verdriet en ergernis van de Stichting, weinig tot niets. Aangevoerde reden: geldgebrek! In jan. 1983 blijkt dat in elk geval een "rondweg-noord" (vanaf Bitgumerdyk naar Wiersterdyk) niets wordt. Jammer, zeggen we, maar belangrijker is toch dat het gedeelte Marssum - Berlikum er wel komt. Ons wordt bevestigd dat dit plan er blijft. In dec. 83 wijst de Stichting opnieuw gemeente en provincie op de slechte verbinding met Leeuwarden, gezien de verkeerssituatie in Beetgumermolen en Marssum. De "S 10" (aanduiding voor de nieuwe weg) moet er zo spoedig mogelijk komen. In jan. 84 legt voorzitter Algra

van Berlikumer Belangen voor "Radio Fryslân" uit hoe groot het belang van de S10 niet alleen voor Berlikum maar ook voor de hele regio is. Kort hierna gaat er over de S10 weer een brief naar de gemeente. Deze antwoordt dat het vooral een provinciale zaak is en dat men dus maar naar de provincie moet schrijven. Dat gebeurt en er gaat een duidelijke brief met en om informatie uit in mei 84. Het antwoord, dat even op zich laat wachten, luidt, vrij vertaald: Wees maar niet ongerust, het plan blijft wel bestaan, maar de weg wordt nog lang niet aangelegd. Wij vinden dat het geld, dat we hebben, eerst anders moet worden besteed. Hoewel Berl. Bel. zeer teleurgesteld is, besluit men toch de moed niet te laten zakken en te pas en zelfs te onpas dit punt ook verder aan de orde te blijven stellen.

Openbaar vervoer. In de voorgaande periode waren de kwesties rond de busroute voortdurend aan de orde. In jan. 78 vraagt men zich in de Stichting af wanneer die Lautawei in Wier nu eindelijk eens zal worden aangepast. Dan zou de bus eindelijk hier in Berlikum de gewenste route langs de Hôfsleane kunnen volgen. In mei van dat jaar blijkt dat de Lautawei niet verbreed zal worden en dus ongeschikt blijft voor het daar rijden van de bus. Ophernieuwd aandringen van de Stichting hakken Fram en verkeersinspectie nu eindelijk de knoop door. De bus rijdt in Berlikum van de Bitgumerdyk via de Hôfsleane naar de Gernierswei en Wier krijgt dan een halte aan die weg. In Berlikum komen 3 haltes, te weten aan de Bitgumerdyk en aan de Hôfsleane bij de tuin van Berlingahiem en bij de veiling. Hier komen dan ook bushokjes. Hoewel men eerst nog wel wat moeite krijgt met bewoners van nabijgelegen huizen, die de bushokjes liever (ergens) anders willen, komt het tenslotte toch voor elkaar. Eind 81 kan het verhaal busroute dan toch worden afgesloten.

Dorpsvernieuwing. In de jaren 70, dat moet ook telkens geconstateerd, gaat het aanzien van het dorp er niet op vooruit. Met name de Buorren krijgt hier en daar een slordig aanzien. Er is verwaarlozing van verschillende panden, andere worden soms gewoon afgebroken en op die opgevallen plaatsen verschijnen dan vaak maar "arkeerterreinen". Ook in andere dorpen heeft men last van deze zaken en klinkt de roep om "dorpsvernieuwing". In mei 1978 komt deze zaak ook in de Stichtingsvergadering aan de orde. Met name de Buorren is aan renovatie toe. Maar hiervoor is de gemeente, en dus ook het dorp, wel afhankelijk van subsidies en die vallen niet zomaar uit de lucht. Pas in april 82 lijkt er enig schot in te komen, de Heidemij. zal dan met een plan komen. Heel mooi, zegt de Stichting, maar het betreft ons dorp en dan wensen wij inspraak. En er is nog iets, er moet diepriolering in het dorp komen. Als men tot combinatie zou kunnen komen met de renovatie zou dat de zaken kunnen versnellen, blijkt sept. 82. Bij latere plannen blijkt dat de diepriolering in de Buorren niet midden in de straat nodig is, wat meerdere problemen zou kunnen opleveren, maar dat het kan achter de huizen aan de noordkant langs de "Oostindische opvaart". Misschien zou men de zaak dan al in 1983 kunnen aanpakken. In dec. 1982 worden de Berlikumer burgers uitgenodigd om de plannen te bekijken en, desgewenst, hun oordeel te geven. Er komt in 1983 f. 15000- vrij voor onderzoek reconstructie. Buorren en er komt nu inderdaad schot in. Er komt een dorpsvernieuwingscommissie die alles gaat begeleiden en mee bespreken. De Stichting houdt mede een vinger in de pap, want 2 van haar bestuursleden worden in deze commissie benoemd. Mede door hen kan de Stichting in de zaak meepraten en blijft men tevens nauwkeurig op de hoogte van de gang van zaken. In sept. 84 vinden de aanbestedingen plaats voor de riolering en de verbetering voor de woonomgeving van de Buorren. In okt. begint men dan al met de Ramshoornstrjitte en vervolgens begint men aan de klus in de Buorren. Er is een plan opgesteld voor de hele dorpsrenovatie met een tijdschema. Het zal echter vele jaren langer duren dan in het plan voorzien voor alle plannen tot verbetering in het dorp zijn uitgevoerd. Vaak werd bij de uitvoering van de plannen hierbij advies gevraagd aan of de hulp van de Stichting ingeroepen.

Peuterspeelzaal. In de loop van 1982 wordt de Stichting benaderd door dorpsgenoten, die er op wijzen dat er ter plaatse geen peuterspeelzaal is. Dit is een voorziening, meent men, die in deze tijd niet meer in een dorp mag ontbreken. Wil Berl. Bel. hier over eens nadenken? Dat wil men! Er wordt uit de Stichting een kleine commissie samengesteld die één en ander gaat onderzoeken en ook omziet naar meerdere inlichtingen en mogelijkheden. De commissie ziet de wenselijkheid van deze voorziening in en vraagt via "de Roaster" belangstellenden zich te melden. De belangstelling blijkt er voldoende

te zijn en zo wordt er in dec. 1982 onder ~~auspiciën~~ auspiciën van Berl. Bel. een vergadering uitgeschreven, waar over mogelijkheden en wenselijkheden kan worden gesproken. In febr. 1983 lukt het om een voorlopig bestuur uit de belanghebbenden te vormen. Dit bestuur werkt, wwaar nodig bijgestaan door de Stichting, verder aan de plannen. Men vindt, na enige moeite, in sept. 83 een voorlopig onderdak in het zaaltje achter B. Visser aan de Hofsleane. Later verhuist men naar het gebouw van de vroegere kleuterschool "Lyts Libben" en sindsdien is het "Hünenêst" moeilijk meer weg te denken uit Berlikum.

Barren. In deze jaren beginnen de "barren" ook in de besprekingen van de Stichting te verschijnen. Is er eerst één kleine "koffiebar" (de "Montybar") spoedig verschijnen daarnaast een tweetal grotere barren, tengevolge waarvan in het weekeinde vele jongere personen zich naar Berlikum spoeden. Na niet al te lange tijd blijkt in de week-end nacht het aantal mensen, dat normaal in Berlikum vertoeft, verdubbeld. Deze bezoekers verschijnen per fiets, per brommer, per auto of hoe dan ook. Natuurlijk blijft dit alles niet onopgemerkt en ook niet altijd binnen betamelijke grenzen. De kwestie van overlast, veroorzaakt door de bezoekers, komt herhaaldelijk, bijv. al in mei 79, ter sprake. De bareigenaars blijken steeds van goeden wille, maar wat buiten gebeurt hebben zij ook niet in de hand. De goede verhouding tussen bestuur en eigenaars blijkt ook wel uit de uitnodigingen voor het bestuur om aanwezig te willen zijn bij de heropeningen (en dat kwam nog al eens voor!) na weer een verbouwing van hun gelegenheden.

Klachten komen er over parkeerproblemen en ook over het (in het begin nog bestaande) sluitingsuur. Op beide, vindt de Stichting, behoort van gemeente en politiewege de nodige toezicht te zijn. Later in 79 vinden we deze klachten terug en dan ook over "de troep" die de vertrekkend^g gasten "op it Skil" nalaten. In 1980 vindt men dat deze vertrekkenden vaak "lastig" zijn, maar er is nu wel minder "troep" omdat er afvalbakken zijn geplaatst. In sept. 82 zijn er opnieuw klachten over het sluitingsuur, dat niet gehandhaafd wordt, en over de lawaai-overlast, door de vertrekkers veroorzaakt in een wijde omgeving van It Skil. In de volgende tijd zal het bar-gebeuren nog vele male^{de} de revue van Berl. Bel. passeren.

DIVERSEN. Het straatkaatsen, een jaarlijks gebeuren in Berlikum, vond altijd plaats op het Skil/Hemmemaplein. In febr. 80 meldt het gemeentebestuur dan zomaar dat dat op die plaats afgelopen moet zijn. De kaatsverenigingen en de Stichting komen hier tegen in verzet. En met succes, want in juni komt bericht dat de zaak doorgang mag vinden. Maar toch zijn er dan in 1981 opnieuw strubbelingen en wil de gemeente weer verandering. Toch gelukt het, na veel geschrijf en gepraat het straatkaatsen op de oude plaats te behouden.

Plaatsnaamborden Kleaster. In maart 1980 vragen de bewoners van Kleaster-Anjum de Stichting te bevorderen dat er witte plaatsnaamborden bij hun buurtschap geplaatst worden. De Stichting verleent deze steun. Daar is, meent men, ook een belangrijke historische reden voor. Tot 1963 had Kleaster-Anjum immers de status van een dorp. Antwoord gemeente (sept. 80): Nee, veel te duur! De daarna opnieuw aangevoerde historische argumenten veranderen niets. Maar de Stichting blijft met de buurtschap doorvragen. In jan. 82 opnieuw: Nee. Er hoort de Stichting van de gemeente, staan wel van die kleine blauwe straatbordjes, waar de naam opstaat. Hoewel niemand die ziet, vindt men dat in Menaldum wel voldoende. Ook de latere verzoeken krijgen steeds een negatief bescheid. (Vele jaren later komen de witte plaatsnaamborden er toch, maar dan is daar dan ook een gemeenteraadslid woonachtig! Vreemd, mar better let as net)

Naar raadsvergadering. In sept. 80 wordt besloten, dat één of meer leden van het stichtingsbestuur beurtelings de maandelijkse raadsvergaderingen (en zo nodig ook de commissievergadering) zullen gaan bijwonen als daar voor Berlikum belangrijke zaken ter sprake komen.

Er komen ook gezamenlijke vergaderingen van dorpsbelangen in de gemeente, tenminste éénmaal per jaar, vanaf 1978. Er blijken weer telkens zaken te zijn in het belang van meerdere, soms alle, dorpen in de gemeente, die men dan ook beter met elkaar aan de orde kan stellen.

In dec. 80 komt de veiling ter sprake. Er zijn dan geruchten over het verplaatsen of verdwijnen van de veiling. De betreffende instanties blijken niet bereid de hulp van de Stichting in te roepen of zelfs ook maar duidelijke informatie te verschaffen. Daardoor kunnen weinig initiatieven worden genomen.

Een wandelpad langs de Koekoeksleane tussen de struiken en de bermsloot zou volgens verschillende dorpsgenoten mogelijk en wenselijk zijn. Immers, zo wandelen langs deze weg is nu, door het daar voorbij razende verkeer, erg gevaarlijk. De eerste vraag hiervoor was er al in april 1977. Gebeurt niet. Stichting schrijft in mei 80 opnieuw over zo'n pad. Door het gemeentelijk snoeiwerk is er veel schors. Maak er dan maar een schorspad van. Antwoord in sept. 80: Kan niet, is geen geld voor. Enige tijd later verbaast (geen on-aangename verbazing trouwens) het stichtingsbestuur er zich over, dat, zonder enige mededeling aan Berl.Bel., er toch een schorspad aangelegd wordt. De monumentale gevel van de "Poarte" vraagt in jan. 81 de aandacht. Deze is niet meer in geweldige staat. Is het mede te danken aan het bemoeien van de Stichting dat deze gevel enige tijd later keurig wordt gerestaureerd? De beheerscommissie van de sportcantine en de sportvelden komt vele malen ter sprake. Het blijkt moeilijk om alles in de goede vorm op papier te krijgen en te laten functioneren. De vertegenwoordiger van de Stichting komt vele problemen tegen, richting gemeente (meestal over geld) en andere commissieleden (veelal over het goed functioneren). Uiteindelijk schijnt alles vrij goed te gaan, hoewel toch wel, zo nu en dan, plooiën rechtgestreken moeten worden.

De toestand van de "bejaardensoos", wordt in nov. 1982 opgemerkt, is "abominabel". Het bestuur van de soos roept de hulp van Berl.Bel. in om het oude pand aan de Buorren te kunnen verlaten voor een beter onderkomen. Dit blijkt nog niet zo gemakkelijk. Tenslotte gelukt het de soos onder te brengen in een zaaltje van Berlingahiem.

Hoe zijn de echte eigenaars van fietsen op te sporen? Dat kan door het merken van fietsen. De Stichting wordt hier over benaderd. Een paar bestuursleden gaan zich hiermee bemoeien met als resultaat dat eind 1984 1100 (!) fietsen gemerkt worden.

De glascontainers verschijnen tenslotte in maart 1982 in het dorpsbeeld. De Stichting had de betreffende instanties herhaaldelijk gewezen op het belang van deze voorziening.

In Berlikum bestaan allerlei bedrijven en kleine bedrijfjes. Soms melden er zich mensen, die ook iets willen opzetten. Maar waar? Alles mag niet zomaar in deze tijd. Daarom constateert men in jan. 1978 er zou een bedrijfs- of industrieterrein nodig zijn. Maar waar? Zou de Pôlle geschikt zijn? Beter is, vindt men, het gebied tussen Kleasterdyk, Tichelersdyk en Gernierswei. Het gemeentebestuur is nu dadelijk niet daverend enthousiast, blijkt maart 79. Er is dan nog niets gebeurd. Toch wordt tenslotte wel de laatste genoemde locatie aangewezen. Maar daar blijft het, ondanks herhaaldelijk aandringen, voorlopig bij.

De P.T.T., het kan haast niet anders, komt ook in deze tijd weer ter sprake. In 1980 geeft de Stichting de klachten door over slordige en late bestelling van de post. Dit levert soms wel enige verbetering op. Meer schrik veroorzaakt in de vergadering van mei 1982 het gerucht dat het hulppostkantoor gesloten zal worden. Namens het Stichtingsbestuur worden bij de betrokken instantie inlichtingen hier over gevraagd. Men beweert daar dat Berlikum zich onnodige zorgen maakt!! Ondertussen wordt het op de vergadering van sept. 83 duidelijk dat de openingstijden van het postkantoor ingeperkt gaan worden. Hier over wordt contact opgenomen met P.T.T., wat weinig of niets oplevert. Helaas zal verderop blijken dat de bezorgdheid toch niet ongegrond was en bepaalde maatregelen van P.T.T. hun duidelijke bedoeling hadden, maar dat deze van P.T.T.kant eerst achter een rookgordijn van dooddoeners en mooie praatjes verborgen bleven.

(Tenslotte zij hier nog opgemerkt, dat praktisch alle zaken, genoemd in dit gedeelte, niet alleen gesprekspunten waren, maar dat ze aanleiding gaven tot vele brieven aan of gesprekken met betrokkenen. Er waren in de vergaderingen uiteraard ook vele "alledaagse praatjes", die niet in de notulen, of zo al, dan niet hier in dit verslag vermeld worden)

BERLIKUMER BELANGEN 1985 - 1995.

BESTUUR. Ook voor deze periode kunnen de namen van komende en gaande bestuursleden weer gevonden worden in de naamlijst. Sommigen van hen bleven vrij lang, anderen soms maar kort. Maar allen deden met interesse hun werk voor de stichting. Toch mogen hier enkele namen niet ongenoemd blijven.

Op de deelnemersvergadering van 1985 neemt voorzitter K.B. Algra afscheid. Al in 1958 werd hij bestuurslid van de oude dorpsbelangen en in 1965 voorzitter. Ook van Berlikumer Belangen werd hij voorzitter. Op de vergadering wordt hij bedankt voor zijn jarenlange arbeid voor het dorp in deze functie en wordt hij benoemd tot erelid van Berlikumer Belangen. Ook de oud-gediende, eveneens van 1958, D.J. van Dijk neemt afscheid. De voorzittershamer wordt nu overgenomen door F. Visser. J. Aagtjes wordt notulist, maar hij draagt in 1986 de pen al weer over aan Z. Schiere. 29 april '86 wordt een gedenkwaardige dag voor zowel oud-voorzitter Algra als voor voorzitter Visser. Beide ontvangen ze een koninklijke onderscheiding, zulks mede ook voor hun werk voor de dorpsgemeenschap. Het bestuur gaat zich inspannen om meer donateurs voor de stichting te krijgen. Elk bestuurslid krijgt een eigen "wijk", gaat de nieuwe dorpsbewoners in die wijk bezoeken, overhandigt namens de stichting een klein cadeautje en vraagt hen dan donateur te worden. Deze actie blijkt in de komende jaren een groot succes. De vergaderingen van het bestuur worden ook nu eens per maand in het Doopsgezinde lokaal gehouden. Eind 1987 zijn er klachten over de nog al lange duur. Er schijnt dan toch beterschap te komen, want later verdwijnen deze klachten ook weer.

Het bestuur is erg blij met de start van onze gemeentelijke radio "eenhoorn", maar de vreugde wordt enigszins getemperd als blijkt dat ons bestuurslid Aagtjes zijn functie bij ons neerlegt, omdat hij voor de "eenhoorn" gaat werken.

In 1988 gaat onze notulist Schiere verhuizen naar een andere woonplaats en moet hij dus zijn werk voor ons beëindigen. Daar het moeilijk blijkt een vaste notulist te vinden wordt er besloten dat de aantekeningen in het vervolg bij toerbeurt door de bestuursleden zullen worden bijgehouden., terwijl mevr. de Jong het schrijfwerk voor de deelnemersvergadering zal gaan verzorgen.

In sept. 1990 verliest de stichting zijn secretaris, de heer S. Dijkstra. Hij heeft deze functie sinds 1974 vervuld. Zijn correspondentie muntte uit in duidelijkheid en zakelijkheid. Op de deelnemersvergadering van maart 1991 nam hij officieel afscheid. In de april van dit jaar blijkt I. Lautenbach-Hoekstra bereid zijn taak over te nemen. Op de deelnemersvergadering van 1992 moet weer afscheid worden genomen van een vertrouwd bestuurslid, de heer D. van Wigcheren. Hij trad toe in 1970 en beheerde zeer nauwgezet de kas van de stichting. A.v.d. Graaf volgde hem op als penningmeester. In de vergadering van dec. 93 meent men het minimum aantal bestuursleden te moeten terugbrengen op 9. Het was 15, terwijl het maximum aantal 21 was. Maar kort daarop constateert de voorzitter dat dit in strijd is met de statuten. Dit kan zo maar niet. Wel, er waren begin 1994 nog 17 bestuursleden, men besluit nu naar 15 te gaan. Op de deelnemers vergadering van 1994 wordt afscheid genomen van F. Visser. In 1963 werd hij reeds bestuurslid van dorpsbelangen, hij ging over naar St. Berlikumer Belangen en was daarvan van 1985 - 1994 voorzitter. Hij wordt benoemd tot erelid. Op deze vergadering legt ook penningmeester A.v.d. Graaf zijn functie neer. Tevens, het bleef maar afscheid nemen, ook dokter F. de Boer, één van de medeoprichters van de stichting in 1969 en jarenlang een grote stimulerende kracht achter de dorpskrant "Op 'e Roaster", verlaat het bestuur wegens vertrek uit het dorp. Als nieuw bestuurslid wordt J. Aagtjes gekozen. Hij neemt de voorzittershamer over. Sommige omstandigheden zijn zo langzamerhand gewijzigd en dat eist dan ook statutenwijziging. De bestaande statuten dateerden van 22 nov. 1969. De nieuwe worden nu vastgesteld op de deelnemersvergadering van 22 febr 1995. (dat is, wordt in de vergadering opgemerkt, bijna 100 jaar geleden nadat de eerste statuten van de Vereniging Dorpsbelangen Berlikum werden goedgekeurd. Dit was juist, het was 13 maart 1895)

Het doel van de stichting blijft: "onder respectering van ieders levensbeschouwelijke overtuiging de bevordering van de economische- en maatschappelijke bloei en ontwikkeling van het dorp Ber-

likum en zijn naaste omgeving, zulks in al zijn facetten en voorts al hetgeen met één en ander rechtstreeks of zijdelings verband houdt of daartoe bevorderlijk kan zijn, alles in de ruimste zin des woords". Het aantal bestuursleden wordt ingekrompen tot 9. Minimaal moeten het er altijd 5 zijn. Duidelijk is dat de positie van het bestuur sterker wordt. Had de oude stichting een nogal democratisch karakter, de oude statuten kenden de deelnemers bepaalde rechten toe en er moest elk jaar op de deelnemersvergadering verantwoording worden afdelegd door het bestuur. De deelnemers vergadering blijft wel, maar hier kan nu worden volstaan met het verschaffen van inlichtingen. Eén en ander zal waarschijnlijk vlotter werken bevorderen. Op deze vergadering treden 10 leden van het oude bestuur terug en nemen 5 nieuwe hun plaats over. Onder de vertrekkenden is F.K. Siegersma, hij vervulde een diensttijd van 22 jaar als bestuurslid. Hoewel de statuten dus blijven spreken over het bevorderen van de economische en maatschappelijke groei van Berlikum lijkt toch het gezicht van S.B.B. in de dan komende jaren een ietwat "groener" gezicht te krijgen. Invloed van de dan fungerende voorzitter M. van Hout?

De S 10.

De geplande verkeersweg Marssum-Berlikum (S10) blijft het zorgkind van de stichting. Mei 1985 blijkt er een Provinciaal Verkeers- en Vervoersplan te zijn. Daaruit moet men constateren dat de eerst volgende 5 jaar niets aan de S10 zal worden gedaan. Een pleistertje op de wonde is dat in elk geval het geplande tracee zal blijven zoals het is gedacht. Maar het pleistertje blijkt zeer klein, want de Stichting, men blijft brieven schrijven en vragen stellen over de weg, krijgt in april 88 te horen dat de S10 "zeer laag op de urgentielijst staat".

De S10, vindt men begin 89 binnen de Stichting, is van groot belang voor de hele regio. Daarom wordt contact opgenomen met St. Annaparochie, Wier en Beetgum om "de belangrijkheid van de weg te ondersteunen". Wier blijkt niet te willen meedoen. "Zij hadden liever een alternatieve route" melden de juniotulen van dit jaar. Nu, als Wier dan niet wil, dan maar verder met St. Annaparochie. In april 1990 komt het plan "Stadsgewest" uitvoerig ter sprake. De Stichting stuurt hier over een brief aan het gemeentebestuur, waarin men meerdere punten, met betrekking hier op, aan de orde stelt. Het laatste punt luidde: "Mogen wij uw aandacht vestigen op de S10? Hieraan wordt in het rapport weinig aandacht besteed. Deze weg is echter voor onze omgeving van groot belang, doordat hierdoor een betere verbinding met Leeuwarden zou ontstaan, wat voor een gezonde ontwikkeling van Berlikum van groot belang is. Wij verzoeken u dus aan te dringen op het tot stand komen van deze verbinding". In deze zelfde maand kwam er nog antwoord! Wij moeten er maar niet op rekenen dat deze weg er voor het jaar 2000 zal komen! Wie kenschetst de verrassing als de burgemeester, begin sept. 90, bij zijn toespraak ter gelegenheid van de opening van het dorpsfeest, vertelt dat de S10 er binnenkort zal komen. 14 febr. 1991 wordt er in Beetgumermolen een hoorzitting door het provinciaal bestuur gehouden en tekeningen over het geplande tracee ter hand gesteld. Er was een overweldigende opkomst van belangstellenden. Gesteld wordt dat het tracee, zoals aangegeven, niet meer zal worden veranderd. Naderhand wordt besloten de S10 in de richting van St. Annaparochie te verlengen. Deze zal van de weg Beetgum/Berlikum afbuigen naar de Hemmemaweg, iets ten noorden van Berlikum. Zo werd een gevaarlijke kruising Bitgumerdyk/Hemmemaweg vermeden. Dit kan ook de instemming van de stichting verkrijgen, temeer daar in febr 92 blijkt dat ten behoeve van de fietsers Berlikum/St. Annaparochie een fietstunnel zal worden aangelegd. In sept. en Nov. 92 wordt gemeld dat de aanleg van de weg goed vordert. Eerder was al gemeld dat er geen bezwaarschriften en dergelijke meer zijn. (Even leek

de zaak te zullen worden opgehouden, omdat men in Beetgum c.a. ont

dekte dat de weg over de afgegraven terp van Bessebuorren liep, maar stagnatie werd voorkomen door verstandig optreden van de aan nemer. (Dan eerst maar een ander gedeelte aanleggen) En reeds in dec. 92 rijdt het eerste verkeer over de S10. Officiëel wordt de weg 5 febr. 1993 door de gedeputeerde en de burgemeesters van MEnaldumadeel en Het Bildt bij Berlikum geopend. De genodigden maken een feestelijke busrit langs de "oude" en de "nieuwe" weg, waarna een receptie volgt in het "Heechhout" in Berlikum. Uiteraard worden hier vele toespraken afgestoken. Ook de voorzitter van de Stichting Berlikumer Belangen voert hier het woord namens het dorp Berlikum. Hij spreekt zijn voldoening uit over het tot stand komen van de weg. Een lang gekoesterde wens van dorp en stichting. Officiëel komt de weg Westergoawei te heten, maar in de eerste tijd vooral blijft het in de volksmond de S10.

Een enkele maal komt naderhand de S10 nog ter sprake. Zoals bijv. in maart 1993. De tunnels in de weg moeten een naam hebben. Ook de fietstunnel ten noorden van Berlikum onder de Hemmemawei. Vanuit ons dorp wordt voorgesteld "Utgong" (Dit is tenslotte oud-historisch) Maar in het Bildt weet men blijkbaar niet van de historie en wil men er "Utgang" van maken. Zelfs de provincie lijkt daar naar te zullen luisteren. Dan spoedt de voorzitter van de stichting zich naar Leeuwarden, naar een commissie vergadering van de provinciale staten (deze bepalen uiteindelijk de naam) en probeert daar duidelijk te maken dat dit fout zou zijn. Zijn missie heeft succes. Het wordt toch "Utgong". Een provinciale krant meldde dat dit optreden vanuit Berlikum de provinciale staten behoedde voor "in historyske flater".

Enkele malen wordt er ook nog vermeld dat automobilisten met hun voertuigen door de fietstunnel rijden (april 93) Gelukkig verdwijnen deze klachten spoedig. Het was dan ook met name voor de fietsers levensgevaarlijk. Soms moest, vooral in het begin, bij de betrokken instanties nog wel eens aangedrongen worden op een betere verlichting op bepaalde punten en op een verbetering van de wegbewijzing en de uitrijstroken. Over het algemeen vond de stichting hiervoor een welwillend oor. Het was en is zoals de stichtingsvoorzitter zei bij de officiële opening van de weg: "Wy binne ynnommen mei dizze nije dyk en wy sprekke de hope út, dat de dyk in stimulâns wêze sil by in fergrutting fan de leefberens, net allinne foar Berltsum, mar foar hiel dizze streek hjir yn it noarden fan ús provinsje".

BESTEMMINGSPANNEN.

Er blijft behoefte woningen in Berlikum te bouwen. Maar de daarvoor aangewezen terreinen raken vol. De stichting vroeg daarom en blijft steeds vragen om geschikte terreinen en vaststelling van bestemmingsplannen. Dit was altijd, en het blijkt ook nu weer, een altijd durende noodzakelijke activiteit. In mei 85 wordt geconstateerd dat er vraag is naar particuliere woningbouw. Waar blijft, vraagt men, de beloofde "planvorming" van de "Hôven". Eerst gaan we antwoordt de gemeente, "open plekken" in het dorp opvullen. In nov. 85 is er bij particulieren belangstelling voor woningbouw in de Hôven. Opnieuw maant de stichting de gemeentelijke instanties tot spoed. Als schriftelijke verzoeken geen succes hebben gaan een aantal bestuursleden in maart 86 zelf maar eens naar het gemeentehuis. Ook hier lijkt het succes negatief, want mei 86 wordt gemeld, dat in de Hôven in de toekomst geen 154 maar 77 woningen zullen komen. In 1987, wordt gezegd, zal men er mee beginnen. Maar in febr. van dat jaar blijkt dat "een slepende zaak", een goede toegangsweg is er nog steeds niet. En, beweert men bij de gemeente, er is ook niet zoveel belangstelling. Dat wil de stichting dan wel eens precies weten! Men laat een advertentie plaatsen met een oproep voor gegadigden, die in Berlikum willen wonen. Deze blijken er inderdaad te zijn en de namen worden naar het gemeentehuis doorgegeven. De wethouder kan deze actie wel waarderen, maar dit is zeker niet het geval met de ambtenaar van de afdeling woningbouw bij de gemeente.

De secretaris van de stichting meldt in april 87 dat hij met deze een onplezierig gesprek heeft gehad en dat hij niets moet hebben van de bemoeienissen van de stichting met de woningbouw. In sept.87 lijkt er echt wat schot in de zaak te komen, hoewel belangstellenden soms de bouwkavels wat aan de grote kant vinden. Ook komen er nu plannen voor woningbouw "achter de Kwekerijleane". Helaas, de volgende maand komen er al weer klachten over tegenwerking van gemeenteambtenaren en soms moet een wethouder tehulp worden geroepen. In febr.88 wordt er een woningbeurs gehouden, waarin ook het plan "de Hôven" wordt gepresenteerd en er blijken dan nog al wat opties te zijn. De aanleg van een straat en het bouwrijp maken van de grond lijken aanstaande. Maar in april lijkt alles al weer "op een laag pitje te staan", zelfs al beschikbaar gestelde gelden schijnen nu niet meer beschikbaar te zijn. "Alom in de bestuursvergadering was er verbazing over dit alles". De gemeenteraad krijgt hier over een brief en een delegatie van het bestuur gaat zijn beklag hier over doen bij de betrokken wethouder. Dit schijnt toch resultaat af te werpen, want in mei wordt gemeld "Er zal met straataanleg worden begonnen. Eerst puin, daarna bestrating". Het gaat nu inderdaad in de goede richting, hoewel, in de vergadering van dec.88 merkt de voorzitter op "dat de gemeente er op geattendeerd dient te worden dat belangstelling voor de Hôven zal toenemen indien men daar met droge voeten kan komen". De kritiek op het ambtelijk apparaat m.b.t. het plan "de Hôven" blijkt er ook begin 89 nog steeds te zijn. Er wordt dus over de voortgang van het plan geregeld gesproken. Lastig is echter wel dat het bestemmingsplan maar steeds niet wordt vastgesteld. Dit betekent niet dat er niet gebouwd mag worden, maar wel dat dit dan moet zijn met "de artikel 19 procedure". En dit betekent wel dat het dan minstens 3 maanden langer duurt. Pas in okt.1990 wordt het bestemmingsplan definitief vastgesteld.

In sept.90 wil een projectontwikkelaar een plan ontwikkelen tussen v.d.Slikkeleane en Kwekerijleane en in okt. van dat jaar wordt er gesproken over een bouwlokatie daar op de voormalige proeftuin. Er is dan sprake van de bouw van huizen en een supermarkt. Bij de stichting bestaat tegen deze plannen geen bezwaar. Maar de gemeenteraad keurt dit af. Het enige wat hier eerst dan ook tot stand kan worden gebracht is de bouw van huizen langs de hier aangelegde straat, de Foareker, en de bouw van huizen langs de v.d.Slikkeleane.

In juni 91 dringt de stichting aan op de bouw van één en tweepersoonswoningen. De gemeente en de woningstichting beweren dat hiervoor in Berlikum geen gegadigden zijn. Maar na een enkele oproep van de zijde van S.B.B. kunnen zo een twintigtal namen worden gepresenteerd, wat niet betekent dat dit tot het gewenste resultaat leidt. In sept.93 wordt de gemeente gewezen op een noodzakelijke uitbreiding van het plan de Hôven en in de volgende jaren kan worden vastgesteld dat leegkomende en nieuwe woningen in Berlikum gemakkelijk kunnen worden verkocht en dat er in Berlikum praktisch geen leegstand van woningen is.

BEDRIJFS-OF INDUSTRIETERREIN.

We hebben gezien dat hiervoor een terrein werd aangewezen. Er verdwenen helaas aan beide zijden van het dorp twee "oude" bedrijven, de zuivelfabriek en de veiling. Gelukkig kunnen de gebouwen weer een nieuwe bestemming krijgen. Aan de ene kant komt carrosseriebouw Rondaan, aan de andere kant Smedings groothandel in groenten en fruit.

Tussen Tichelersdyk en Gernierswei is dus een terrein bestemd voor bedrijven. Maar reeds in nov.85 wil de gemeente dit gebied al "inkrimpen" en de "toegankelijkheid van het industrieterrein is steeds op een zacht pitje blijven staan" melden de notulen. Het blijft sukkelen, gaan ze verder, in apr.88. Als je als gemeente zegt dat je wat wilt, dan moet je daar ook al het mogelijke voor doen. Plaats dan borden, waarop staat dat er industrieterrein beschikbaar is. Desnoods zal de stichting dat dan zelf ook nog wel doen!

Mei 88 zegt de gemeente dit dan toe, maar sept. van datzelfde jaar is het al weer mis. Gemeld wordt dat de gemeente nu weer bedrijfs-terrein als agrarische bestemming wil verkopen. En in de gemeenteraadsvergadering, eind okt. 88, is er zelfs een notitie, waarin genoemd wordt o.a. "het bedrijfsterrein Berlikum af te stoten". Eén van de politieke partijen vindt dit gelukkig "toch te gek om los te lopen". Helaas moet hier echter wel weer worden geconstateerd dat de ambtenarij van de gemeente eerder tegenwerking dan medewerking verleent bij de ontwikkeling en de verwerking van het bedrijfsterrein. Zo bijv. ook weer in juni 89. Bij de stichting is bekend dat een bedrijf belangstelling heeft voor vestiging in Berlikum. Maar op het gemeentehuis wordt verteld, dat er alleen maar terreinen ~~in~~ Menaldum hiervoor beschikbaar zijn. Dan vestigt het bedrijf zich buiten de gemeente. Het stichtingsbestuur besluit hier over "een brief op poten" te sturen aan B. en W. waarin "ons ongenoegen" kenbaar wordt gemaakt. En in oktober daaropvolgend heeft een bestuursdelegatie een gesprek hier over met de wethouder. Aan de rand van het bedrijfsterrein staan al een paar bedrijven, deze willen uitbreiden, maar hoort het bestuur, zij krijgen geen toestemming. Dan gaat er in nov. maar weer een bestuursdelegatie met B. en W. praten. Dit maal met succes, want de volgende maand melden de notulen dat de zaak lijkt opgelost..

Als de S10 in 1991 komt, kijken een aantal bedrijven met belangstelling naar vestiging in de buurt van deze weg. De stichting besluit om het belang hiervan bij B. en W. aan te kaarten. En het gelukt inderdaad hier voor toestemming te krijgen, hoewel het gemeentebestuur wel uitspreekt dan wel voorkeur te geven aan bedrijven die enige connectie hebben met het dichtbij gelegen tuinbouwgebied. De geschiedenis leert dat dit een nogal rekbaar begrip wordt

Door allerlei milieumaatregelen verdwijnen de benzinepompen uit de dorpen, ook uit Berlikum. Eén van de bestuursleden neemt, met kennis van het bestuur, contact op met een persoon, die bereid blijkt te zijn in Berlikum een pompstation te vestigen. Het lukt hem "de punt" tussen de nieuwe weg en de Bitgumerdyk hiervoor beschikbaar te krijgen. Alles gaat verder nogal vlot en zo gaat het Texacopompstation in mei 1994 open op deze plaats bij de S10.

Wat het terrein bij de Tichelersdyk betreft, hiervoor blijkt sept. 92 duidelijk belangstelling te zijn, maar dan moet er toch wel wat aan een betere ontsluiting van dit terrein worden gedaan. Een goed bericht is dat in jan. van het volgend jaar gelden voor "de inrichting van het bedrijventerrein" beschikbaar komen. En enige tijd later wordt gemeld dat er bij de bedrijven zelfs een woning zou mogen worden gebouwd. Nu er betere toegangswegen tot het terrein straten op het terrein zijn aangelegd, blijkt die belangstelling er inderdaad te bestaan. Een aantal bedrijven vestigen zich aan de Ofslach, It Koartlân en de Seize zoals de straten in het plan worden genoemd. Het bedrijventerrein wordt een "bedrijvig" stukje Berlikum en zal zeker in de toekomst nog meer mogelijkheden bieden.

P.T.T.

Ook in deze jaren blijft P.T.T. de aandacht van de stichting vragen. Zo blijven er klachten over het late bezorgen van de post, die aan P.T.T. worden doorgegeven. Meerdere bedrijven zoeken hiervoor een oplossing door postbussen te nemen. Dit worden er, voor een ~~een~~ dorp als Berlikum, een flink aantal.. In dec. 1986 duiken de geruchten over de sluiting van kleine postkantoren weer op. Maar jan. 87 beweert P.T.T. post dat de stichting zich onnodig zorgen maakt. Echter in april 88 komen de geruchten opnieuw. Duidelijk wordt dat P.T.T. van bestaande kantoren een minimaal aantal "handelingen" vereist. ("Handelingen" zijn alleen die activiteiten waarbij de postambtenaar iets schriftelijks verricht en dus niet de verkoop van postzegels of iets dergelijks) Het lijkt dat Berlikum de vereiste norm zal halen. Zeker niet ongerust zijn, wordt in april 89 de stichting voorgepraat. "Het blijkt dat er in Berlikum genoeg hande-

Als dat dan zo is, vindt de stichting in nov. 89, benoem hier dan in Berlikum voor het kantoor ook weer een "vaste kracht". Hier komt geen antwoord op. Maar er komt wel op 1 okt. 1990 een brief, die als een bom inslaat. Hulppostkantoren (zoals in Berlikum) wil men omzetten "in postagentschappen, bij voorkeur in winkelcentra". Dat zou dan een betere dienstverlening moeten zijn. EN, is de conclusie in de brief "Het hulppostkantoor van Berlikum wordt in de planperiode 1991/1994 omgezet in een postagentschap. In de toekomst zullen wellicht alle 3 postkantoren in onze gemeente moeten verdwijnen" Brieven van de stichting, waarin de bezorgdheid over de gang van zaken wordt kenbaar gemaakt, gaauw naar P.T.T. en het gemeentebestuur en raadsfracties. Al in nov. reageren zowel gemeente als de F.N.P. verontwaardigd richting P.T.T. De voorzitter van de stichting en een bestuurslid gaan een bezoek brengen bij de directie in Leeuwarden. Er blijkt een nieuwe "handelingsfactor" te zijn. Deze is aangescherpt bij de vorige genoemde, terwijl de openingstijd van het kantoor is ingekort. De voorzitter heeft berekend dat het aantal handelingen zelfs niet is uit te voeren in dat beperkt aantal uren. De directeur geeft doodbedoord toe, dat dat bekend is en daarom zo gesteld. Alles is het gevolg van de komende privatisering. Als de Berlikumer bestuursleden verklaren te vinden dat men nutsbedrijven niet moet privatiseren, beweert de directeur dat P.T.T. geen nutsbedrijf is. Hij laat er echter wel op volgen blij te zijn dat hij het volgend jaar met pensioen gaat. Uit alles wordt duidelijk dat het doek valt in Berlikum, wat het hulppostkantoor betreft. Het wordt redden wat er te redden valt. Er blijkt een ondernemer in het dorp te zijn, die het leegkomende pand in gebruik wil nemen. Hij zou daarbij ambiëren ook het postagentschap te runnen. De Rabobank, eigenaar van het pand, staat hier ook, net als de stichting, geheel achter. De beide bestuursleden reizen weer naar de directie in Leeuwarden. Deze spreekt van "een uitstekend voorstel". En verder krijgt men de boodschap mee: Maak je het eerste halfjaar maar geen zorgen. In okt. 1991 hoort men echter via via weer geruchten. Weer een reis naar Leeuwarden. De geruchten blijken waar. Zonder iets aan de stichting te melden (dat was wel toegezegd) heeft P.T.T. contact opgenomen met de Supermarkt aan de BUorren. Hier zal het agentschap met ingang van febr. 1992 komen. P.T.T. stuurt later zelfs nog een uitnodiging aan de stichting om de opening bij te wonen. Met de uitspraak van de voorzitter, dat hij daaraan in het geheel geen behoefte heeft, stemmen de andere bestuursleden volmondig in. Het postagentschap verbleef echter niet lang aan de BUorren. Eind april 1992 brandt de supermarkt met het postagentschap tot de grond toe af. Maar we hoeven niet lang zonder een postagentschap te zitten. Reeds op 8 mei wordt het heropend in de tijdelijke vestiging van de supermarkt. Dit is een reden voor Berlikumer Belangen om nu een brief naar de P.T.T. directie te schrijven met lovende woorden voor hun voortvarendeheid. Later gaat het postagentschap mee naar de nieuwe vestiging van de supermarkt aan de Hófsleane. En dan verdwijnt P.T.T. langzamerhand uit de "actualiteit" bij S.B.B. Een enkele oprisping is er nog als de brievenbussen sept. 93 plotseling verplaatst blijken te zijn zonder dat iemand in het dorp er ook maar iets van weet, als in dec. 93 een derde brievenbus gevraagd wordt, die er toch niet komt, hoewel een "hoge P.T.T. man" onze opmerkingen in dezen wel juist vond.

BARREN.

Gelegenheden, zo dominant aanwezig als de barren in ons dorp, blijven in een dorpsbelangen stichting ook in deze periode weer niet onbesproken. Overal in het dorp, is de klacht, worden maar fietsen van barbezoekers geplaatst, maar deze "verdwijnen" dan soms ook nog wel eens in de handen van niet eigenaars. Een oplossing komt hiervoor in febr. 1985 in de vorm van een bewaakte fietsenstalling op toch maar braakliggende grond aan de Singel. In dec. van dit jaarkomen er klachten over het parkeren van de auto's van de barbezoekers. Overal in het dorp vindt men ze en de bewoners kunnen

vaak met hun auto in noch uit. Hoewel de politie begin 86 vele bekeuringen aan foutparkeerders uitdeelt, komt er toch maar weinig verbetering. In 1986 en 1987 komen er veel klachten over baldadigheid binnen, met name als het publiek op het nachtelijk uur de barren heeft verlaten. In sept. 87 vindt hierover een bespreking plaats tussen B en W, politie en bestuursleden van de stichting. Men vindt dit kan zo niet langer. De stichting is niet blij met de aangekondigde "vrije sluitingstijd". Men vreest nog langer durende ellende. De "wegsleepregel" van fout geparkeerde auto's heeft wel de goedkeuring en men hoopt dat de aangekondigde discobus(jes) inderdaad voor een deel de moeilijkheden zullen oplossen. In de volgende maand komen de bareigenaars op bezoek bij de stichting om de zaken door te spreken. De heren vinden het zelf ook vervelend dat de dorpelingen last hebben van hun bezoekers en zij proberen er ook alles aan te doen om dit te voorkomen. Met het oog op het "vrije sluitingsuur" melden de heren dat hun plan is de deuren om 3 uur dicht te doen en er naar te streven dat "alles om 4.45 weg is". Ook hoopt men dat het plan met de discobus(jes) verbetering zal kunnen brengen. In dec. 87 komt er weer bezoek bij de stichting. Deze keer "de politie". Meegedeeld wordt dat de fietsen in het vervolg naar de bewaakte stalling moeten, dat er aan de Wiersterdyk een flinke parkeerplaats voor auto's komt en in de weekends parkeerverboden op It Skil. Het discobus project gaat dan maart 88 officieel van start, men hoopt "op enige subsidie uit Den Haag", maar in nov. 88 blijkt dit ijdele hoop. (Wat trouwens niet betekent dat het project niet doorgaat) Voor de gebruikers van de busjes, de "discogangers", wordt er (sept. 88) een aantal banken op It Skil geplaatst. De laatste discobus vertrekt om 5 uur. De passagiers van deze bus, maar ook zij die deze bus missen, zijn nu de grote herrie schoppers. En men ziet te weinig politie en zo die al aanwezig is, er wordt te weinig opgetreden.

Op 1 mei 89 is er een symposium over het discovervoer in Motel de Valk in Franeker. De voorzitter en een bestuurslid van de stichting wonen dit symposium bij. Uit meerdere plaatsen in ons land, waar discoteken zijn, zijn belangstellenden gekomen. Het blijkt dat in meerdere plaatsen de onderlinge verhoudingen ernstig verstoord zijn. Wij kunnen constateren dat in Berlikum gelukkig wel gesprekken in goede sfeer mogelijk zijn. Zo kan er in okt. 89, de p-politie komt dan weer eens ter vergadering, ook weer gesproken worden over "een goede bespreking". Soms is het echter ook wel eens anders, begin 1990 is er een behoorlijke "aanvaring". De stichting vindt dat er door de politie niet genoeg wordt opgetreden, nee, men noemt dit optreden publiekelijk zelfs "laks". En dat schiet bij de Hermandad in het verkeerde keelgat. Eén en ander heeft tot gevolg dat wederzijdse standpunten weer eens goed worden uiteengezet en dat kon natuurlijk alleen maar goed zijn, al werd men het dan ook niet geheel eens.

Maart 90 meldt de Stichting Discovervoer Berlikum de officiële beëindiging van de tweejarige proefperiode. Er kan rustig gezegd dat de proef grotendeels als geslaagd kan worden beschouwd. Het betekent niet dat het discovervoer nu eindigt. En dat is maar goed ook dat zou een terugval naar meer klachten betekend hebben. Echter, alle klachten verdwijnen zeker niet, telkens komen die over vernielingen in het weekend ter tafel. De stichting geeft deze dan ook regelmatig door, richting gemeentebestuur, politie en horecaondernemers. Eén en ander heeft dan bijv. ten gevolge dat de heer Oenema van de politie en de heer van Wieren namens de horeca in jan. 92 ter vergadering komen om weer opnieuw de situatie door te nemen. Er kan geconstateerd worden dat het een goed gesprek was en dat bepaalde zaken opnieuw aandacht krijgen. Maar feilloos zal het niet worden, blijkt ook later telkens weer. Dit kan ook moeilijk anders met een situatie als hier ter plaatse. Drie horecaondernemers, en wat voor, midden in het dorp, terwijl hier voor vaak net zoveel bezoekers in het weekend verschijnen als dit dorp inwoners heeft.

DORPSVERNIEUWING.

De eerste fase van de dorpsvernieuwing, de Buorren, is gereed sept/okt. 1985. De gerenoveerde Buorren wordt dan ook op 3 okt. feestelijk geopend. De burgemeester rijdt per trekker de (papieren) poortopen. Een gedenksteen wordt onthuld, de burgemeester houdt een toespraak evenals de voorzitter van de stichting, die, namens deze, zijn waardering uitspreekt voor de geslaagde reconstructie. Hij hoopt dat de andere straten spoedig zullen volgen. Uit de vernieuwingsplannen blijkt dat bijv. de Hôfsleane in 87 en de Tichelersdyk in 1990 aan de beurt zullen zijn. Later blijkt dit veel te optimistisch! Bv. De kade van de Tichelersdyk, deze is dan nog niet gerenoveerd, blijkt in 1994 in zeer slechte staat. De stichting dringt aan op herstel. Dit blijkt dan door geldgebrek niet te kunnen. De zaak zal blijven hangen tot 1995. De ontwikkeling van het dorpsvernieuwingsplan zal maar langzaam gaan. Het ontbreken van geld blijkt vaak de grote hindernis. Zelfs de prognose, afsluiting van de reorganisatie, de reconstructie van de Hôfsleane in 1992 zal het bijlange niet halen! (Weinig vermoedde men toen dat dit eindpunt pas in 1999 zou zijn bereikt)

VERKEER.

De verkeersveiligheid in het dorp keert ook in deze jaren herhaaldelijk terug als gespreksonderwerp op de vergaderingen. In juni 85 wordt gemeld dat er op de kruising Mulseleane/Fûgelsang weer een verkeersongeval (naast een aantal bijna-ongelukken) heeft plaatsgevonden. Vooral verkeer van en naar de sportvelden meent deze kruising met veel snelheid te moeten nemen. Ook de Hôfsleane blijkt bij tijd en wijle een racebaan en het verkeer waant zich daar op een voorrangsweg, wat de verkeersdeelnemers uit de zijstraten tot grote voorzichtigheid noopt. De stichting vraagt het gemeentebestuur herhaaldelijk maatregelen te nemen, maar in mei 86 blijkt weer opnieuw dat "de gemeente er niet aan wil". In nov. 89 zijn er opnieuw klachten, nu over de kruisingen bij de Hôfsleane, Kwekerijleane, Meseame, Fûgelsang. De stichting vraagt nu de gemeente om "verkeersremmende maatregelen". Antwoord: Deze komen er voorlopig niet! Veel kinderen uit het "Kleaster" komen per fiets naar school en dorp. Maar het is hier nog al druk en het kruispunt Gernierswei/Kleasterdyk gevaarlijk. Gevraagd wordt om een fietspad ten zuiden van de Kleasterdyk. (Okt. 90) Er wordt in nov. inderdaad een onderzoek ingesteld, maar op een dag dat het behoorlijk regent. Gevolg weinig fietsers. Conclusie geen fietspad, want er zijn te weinig fietsers, dus niet nodig. Beter loopt het af met een verzoek om een voetpad tussen de Bitgumerdyk en de Keats in juni 91. Ook dit vooral voor de veiligheid van de kinderen. Al in sept. gaat deze wens in vervulling. Dit gebeurt weer niet met een verzoek om maatregelen ter beveiliging van de kruising Gernierswei/Kleasterdyk. Dit zou, vindt men, niet nodig zijn. Ook hernieuwde klachten over de Hôfleane-racebaan leiden tot niets. In april 92 wijst de stichting de gemeente op het nut van een fietspad langs de Gernierswei richting Menaldum. Deze weg is door het vele gemotoriseerde verkeer een gevaarlijke weg voor fietsers, in het bijzonder voor jonge fietsers, die in de zomermaanden naar zwembad Schatzenburg gaan. Een fietspad komt er niet, maar de gemeente wijst wel op een "alternatieve route", die misschien wel verbeterd kan worden. Het is de vraag, denkt de stichting, of deze route langs sloten en kanalen en over hoge bruggetjes wel zo veilig zou zijn. Na het afbranden van de supermarkt anneks postagentschap en de tijdelijke vestiging hiervan aan het begin van de Mulseleane wordt de verkeersdrukke op de kruising Hôfsleane/Mulseleane veel drukker. Zouden hier tijdelijk voorzieningen kunnen komen, is de vraag. (mei 92). Dit gebeurt niet. Toch eindigt het jaar 1992 nog positief, want in dec. komt het "ontwerp-uitvoeringsplan op basis van het ontwerp-Verkeersstructuurplan" ter tafel. Kort gezegde plan om in

de gemeente de verkeersveiligheid te verbeteren. Ook voor Berlikum worden meerdere maatregelen aangekondigd. De stichting is wel tevreden met het rapport, want ze lezen hierin, dat vele, in het verleden door de stichting aangedragen maatregelen, toen nog afgewezen, nu verwezenlijkt zullen kunnen worden. Men meldt aan de gemeente dat men voor de Hôfsleane ook nog wel wat meer maatregelen zou willen. Uit het antwoord blijkt dat hier voorlopig nog niets van kan komen. Dit zal pas gebeuren bij het renoveren van de Hôfsleane. In sept. 93 wordt nogmaals aangedrongen op een fietspad langs de Kleasterdyk, er is nu echt wel ruimte nu de bomen (tegen de zin van de stichting trouwens) zijn gerooid. Het komt er niet, in dec. meldt de gemeente dat er voor de aanleg van fietspaden geen middelen beschikbaar zijn.

Het verhaal over het verkeer hier afsluitend, kan worden opgemerkt dat in de volgende jaren de in het verkeersplan opgenomen voorzieningen werden toegepast. Eén en ander duurde soms (vaak) wel wat lang, daar andere plannen, zoals wegenrenovatie, soms langer op zich lieten wachten dan was voorzien.

RECREATIE.

Kan Berlikum iets betekenen voor de recreatie, had men zich al wel eens afgevraagd. Met bootjes bijvoorbeeld. In mei 1985 komt een provinciaal beleidsplan "TROP" ter tafel. (Trop is een afkorting van Toeristisch Recreatief Ontwikkelings Plan) Het plan gaat over kanoroutes en bootjesroutes in onze regio o.a. en in beide vormt Berlikum een soort knooppunt. Belangrijk kan zijn om Berlikum tot een soort pleisterplaats te maken. Van deze "Trop" plannen (er wordt zelfs een commissie voor benoemd) blijkt uiteindelijk niet veel terecht te komen. Maar één en ander blijft wel de aandacht van de stichting houden. Febr. 88 vermelden de notulen "De vaarroute naar Berlikum wordt steeds intensiever gebruikt. Het ontbreekt aan aanlegplaatsen. Hierom zal bij de gemeente worden gevraagd. De zakenclub kan misschien wel borden langs de vaarroute plaatsen als verwijzing naar hun winkels. Vooral nabij de ijsbaan zou een goede locatie zijn voor beide". In de maart vergadering zou de voorzitter graag zien dat er bij de veiling aanlegsteigers voor plezierboten komen. De kade bij de Tichelersdyk is namelijk te hoog. Maar vervolgen de notulen "De kant bij de veiling is helaas particulier terrein". In nov. 88, de gemeentesecretaris is bij de stichting op bezoek, wordt met deze de zaak van de zgn. "kleine watersport" besproken. Berlikum, in dit plan als "kern" genoemd, wil dan nu graag, meldt men, "recreatieve voorzieningen langs de dorpsvaart". De secretaris vertelt dat de gemeente zelfs al overleg voert met de buurgemeenten "met als doel een aantal routes een hogere classificatie te geven". (Dat klinkt goed, maar o wee!) In jan. 89 wordt op de vergadering gemeld "dat de vaart vanaf Marssum tot Berlikum uitgebaggerd zal worden (tot de Kruiswaters)" Maar verder naar Wier en de Kampstervaart zal niets worden gedaan. Er gaat nu een brief naar de gemeente. Als men toch aan het baggeren is "om alsnog de Kampstervaart tot de Piip ook voor deze baggerbeurt in aanmerking te laten komen". En Dorpsbelang Wier wordt "ingeseind" om in actie te komen voor het baggeren vanaf de Kruiswaters tot Wier. Het lijkt gunstig te gaan verlopen, want in sept. 89 komt er een raadsvoorstel om de Kampstervaart te baggeren en in okt. van dat jaar komt het werk op de lijst om in 1990 uit te voeren. Als dit dan zo is, denkt men in juni 90, dan moeten er voor de mogelijke passanten ook aanlegsteigers en was- en toiletgelegenheid bij de ijsbaan komen. De mogelijkheid hiertoe blijkt in maart 91 groter te worden in verband ook met provinciale plannen ten aanzien van de watersport. Maar hoe komt het nu eigenlijk met het baggeren? vraagt men in jan. 91. Wel, dit zal "te zijner tijd" worden meegenomen, hoort men in febr. Echter, er moet eerst worden "bemonsterd". En ja, dan begint het pas! In maart 91 blijkt dat de vaart "matig" is

is verontreinigd". En ja, dan gaat het baggeren "veel kosten" Het verontreinigde slib zal moeten worden afgevoerd, maar waarheen? In elk geval zal de gemeente (sept-91) milieusubsidie aanvragen voor afvoer van het slib. Maar, wordt bepaald, de aanlegsteigers kunnen er komen (sept.92) en er wordt in nov.92 daarvoor f20.000-uitgetrokken. Buitengewoon prachtig allemaal, vindt men binnen de stichting, maar men zal toch eerst de vaart moeten baggeren anders zal geen flinke boot de steigers kunnen bereiken en in de vaart kunnen varen. Over het baggeren wordt nog vaak gepraat. De bodem van de vaart is verontreinigd, allerlei gradaties vallen: matig, ernstig, heel ernstig! Waar het slib laten? Het lijkt "een gebed zonder eind" (Het duurt tot 1999. Dan komt het uiteindelijk toch nog keurig voor elkaar)

In okt.92 klaagt de stichting, namens de sportverenigingen, over de slechte staat van de gymzaal en de daarbij behorende douches. Na herhaalde vragen komt in febr.93 het antwoord. Men zal zaal en bijbehoren "minimaal opknappen" Er bestaan in de 90er jaren bij en rond de stichting plannen het Heechhout om te vormen tot een soort cultureel centrum en daarbij ook een verantwoord gerenoveerde gymzaal te betrekken. Voor het dorp zou dit belangrijk zijn. Maar de plannen blijven eerst (mede door de financiële consequenties) hangen.

AULA.

Vanaf 1973 komt de noodzaak van een aula ter sprake. In 1975 meende men bij de stichting een geschikte plaats hiervoor gevonden te hebben naast het Herv. Centrum. Maar toen, zo bleek eerder, bleken de naastbetrokken instanties (waaronder o.a. de begrafenisver.) allerlei bezwaren te ~~ze~~ zien en kwam er van de plannen niets terecht. Naderhand komen vragen rond een mogelijke aula geregeld weer op de agenda van de stichting, zoals bijv. in febr.89. Vanuit de stichting worden richting begrafenisvereniging bepaalde mogelijkheden aangedragen. Maar het bestuur van deze vereniging houdt opnieuw de boot af. Een aula zou te duur zijn in aanleg en exploitatie. Het gaat dus weer niet door.

In febr.1992 wordt het bestuur van de begrafenisvereniging opnieuw gewezen op de opnieuw gebleken noodzaak van een aula en zal de voorzitter van de stichting op de ledenvergadering van deze vereniging deze kwestie ter sprake brengen. Het bestuur van de vereniging zegt nu toe "dat de wenselijkheid van een aula grondig onderzocht zal worden". In april 1992 lijkt de mogelijkheid dicht bij te komen. In Berlingahiem komen veranderingen en daar is ook een nieuwe opbaargelegenheid nodig. In samenwerking met het dorp, blijkt op de stichtingsvergadering, zou Berlingahiem voelen voor een aula in het Groene Kruisgebouw. Het "grondig onderzoek" duurt wel erg lang, wat de stichting aanleiding geeft om in jan. 1994 nogmaals de vraag te stellen hoe de nu zich noemende "uitvaartvereniging" denkt over een aula. De toestand verandert wel weer Berlingahiem zal worden opgeheven, de bewoners gaan naar het nieuwe centrum in Menaldum en nieuwe mogelijkheden maken het opbaren van overledenen thuis ook beter te realiseren. Daardoor raakt de vraag om een aula wel wat meer naar de achtergrond.. (Opm. Een aantal jaren later schijnt er toch een aula te zullen komen. Waar? Op de plaats die de stichting al in 1975 meende te moeten aanraden!)

STADSGEWEST.

In 1977 kon worden geconstateerd dat het spook van de gemeentelijke herindeling, wat Menaldumadeel betrof, als verdreven kon worden beschouwd. Dat betekende echter niet, dat er niet nieuwe gevaren zouden komen. In de bestuursvergadering van maart 90 meldt de voorzitter dat er nu een plan, een concept, ligt over het "Stadsgewest Leeuwarden". Dit houdt in dat men van Leeuwarden en omgeving een soort gewest wil maken. Dit moet dan omvatten Leeuwarden en

(delen van) omliggende gemeenten. Ook Menaldumadeel wordt hier grotendeels in betrokken. Een klein deel valt er buiten en hierin ligt Berlikum. Voor het dorp, meent de vergadering, kan dit alleen maar nadelige gevolgen hebben. Met name vreest men, vooral voor de woningbouw. Op de deelnemersvergadering van dit jaar trekt de voorzitter dan ook met nogal scherpe woorden ten strijde tegen het plan en de Leeuwarder bedoelingen. Voor het hele plan heeft hij weinig waardering, maar mocht het al doorgaan, dan de hele gemeente in het gewest, ook Berlikum. Namens het bestuur zegt hij: "Wysille besykje moatte in spikerhurde tasizzing te krijen, dêr't wy altyd op werom komme kinne, dat wy lykwols oan ús trekken komme sille en dat wy net "het achtergebleven gebied" fan de gemeente wurde. Op fragen, dy't wy hjir oer stelle sille en moatte, sil in dúdlik antwurd komme moatte."

Waarom zou ons dorp buiten het stadsgewest moeten vallen? Wel, in het concept worden verschillende redenen genoemd over winkelgedrag, schoolbezoek en arbeidsgelegenheid e.d. Deze blijken, wat ons betreft, in het geheel niet te kloppen. Er komt op 19 april 1990 een extra bestuursvergadering. Men is vooral geïrriteerd over een notitie die blijkbaar op het gemeentehuis aanwezig is, luidend "Het provinciaal onderzoeksmateriaal toont aan dat Berlikum niet op Leeuwarden is georiënteerd. De opname als strategische woonlocatie is dan ook geheel uit de boze". Het bestuur zou, meldt men aan de provincie, graag nadere informatie over dit onderzoek. Men wil de zaak met alle raadsfracties grondig doorspreken en er zal door de stichting een enquête worden gehouden om wel juiste cijfers boven water te krijgen over werk-, school- en aankoop situaties. Deze enquête wordt snel afgewerkt door de langs de huizen gaande bestuursleden. In mei is 83% van de 840 enqueteformulieren weer binnen. De in het plan stadsgewest gegeven en gebruikte cijfers blijken inderdaad totaal onjuist. Begrijpelijk dat zowel de provincie als de gemeente de resultaten uitgebreid toegezonden krijgen. In juni komen er vele activiteiten. Immers de plannen met betrekking tot het stadsgewest zullen in Provinciale Staten en Gemeenteraad worden besproken. Daarom gaan bestuursleden van de stichting commissievergaderingen van deze instanties bezoeken om daar hun opvattingen te melden. Bovendien gaat men naar de fractievergaderingen van de politieke partijen om ook daar het Berlikumer geluid te laten horen. Op voorstel van Berlikum wordt er in juni ook nog een extra vergadering van de gemeentelijke federatie van dorpsbelangen gehouden. Ook hier blijkt het enthousiasme voor het voorliggende plan bepaald niet groot!

In sept. 90 komt er een nieuw, gewijzigd, plan. De Berlikumer actie heeft duidelijk succes gehad. Hierin wordt o.a. bepaald dat de gehele gemeente, dus ook Berlikum, binnen het stadsgewest zal vallen. Het is wel een beetje kinderachtig van de provinciale ambtenaren dat zij melden dat dit gebeurt om "dreigende commotie te voorkomen" en dat zij niet willen erkennen verkeerde cijfers gehanteerd te hebben. De burgemeester gaf een duidelijker verklaring. Bij de **oening van het dorpsfeest (sept. 90) bedankt hij Berlikumer Belangen** voor de door hen gevoerde actie tengevolge waarvan toch de gehele gemeente in het plan werd opgenomen. In oktober daaraanvolgend wordt het gewijzigde plan door de gemeenteraad en de Provinciale staten aanvaard. Wel wordt er in dec. 92 nog wel eens twijfel over alles uitgesproken. In de federatievergadering dorpsbelangen wordt opgemerkt dat men in onze dorpen niet moet vergeten de ontwikkelingen in en rond het stadsgewest kritisch te volgen en daarmee is men het in Berlikum heel erg eens. Uit dit alles mag niet geconcludeerd worden dat Berlikumer Belangen op samenwerking met andere gemeenten tegen zou zijn. In de maart vergadering van 1993 brengt de voorzitter "naar voren of h het ook zinvol is om de politieke partijen te benaderen over het samenvoegen van gemeenten. Dit zou voor Berlikum misschien positief zijn". Het mag duidelijk zijn dat hij hierbij denkt aan de hele gemeente Menaldumadeel en het B.I.D.T. Na een discussie hierover,

constateert hij "dat wij niet echt vreselijk negatief denken over samengaan of samenwerken". Het moge echter wel duidelijk zijn dat de voorzitter met zijn mening toch wel wat ver voor de muziek uit liep, want later komen we deze zaak niet weer tegen.

TUINBOUW

Op een vergadering (8 nov. 1971) werd over de tuinbouw in en rond het dorp gesproken. In het kader van de ruilverkaveling werd toen een tuinbouwgebied in de buurt van het dorp aangewezen. Er werden daar zelfs al een aantal voorzieningen getroffen. Maar daar bleef het eerst bij.

In april 1990 wijst een bestuurslid op een artikel in het blad "Oogst". Hierin wordt gemeld dat in de omgeving van Den Haag meerdere tuinders de bedreiging gaan voelen van een zich uitbreidende stad. Zouden zij niet gewezen kunnen worden op de mogelijkheid van glastuinbouw in onze omgeving? De voorzitter meldt dat hij in de pers een artikel gelezen heeft over de adviseur, nog niet zo lang geleden benoemd, van de tuinbouwstichting NoordWest Friesland, de heer B. Streefland. De voorzitter krijgt mandaat om contact met deze op te nemen. Hij nodigt de heer Streefland bij hem thuis, vertelt hem van de werkwijze van onze stichting en vertelt hem ook over het tuinbouwgebied dat hier sinds 1971 ligt te wachten. Eén en ander is nieuw voor de heer Streefland, maar hij is uitermate geïnteresseerd en wil graag verdere informatie. Hij probeert die verder ook op diverse plaatsen in te winnen. Hij komt ook opnieuw naar Berlikum en wordt dan weer ontvangen ten huize van de voorzitter. Deze wordt nu geassisteerd door twee meer deskundige bestuursleden en door de heer K.J. Runia, ook als zeer deskundig beschouwd en aangetrokken als "adviseur" van deze kleine "commissie". (nov. 90) Op de bestuursvergadering kan worden gemeld dat dit een zeer zinvol gesprek is geweest. De heer Streefland is wel enthousiast. Hij gaat actief de mogelijkheden bekijken. Dat enthousiasme blijkt ook op de tuinbouwtentoonstelling (febr. 91) te Bleiswijk. Een tweetal afgevaardigden van het bestuur bezoekt deze tentoonstelling en het blijkt hen dat hij probeert bij meerdere tuinders Berlikum in de kijker te brengen. Ook op het gemeentehuis voert hij geregeld gesprekken. Natuurlijk spróókt de stichting óók mee. Als de S10 geopend wordt, wordt hierbij een groot reclamebord geplaatst, waarbij gewezen wordt op de mogelijkheden in en bij Berlikum voor het tuinbouw- en industriegebeuren (sept. 91) Maar toch is het niet zo, dat er nu dadelijk resultaat te zien valt. De investeringen zijn niet gering en voor veel Westerse tuinders zijn Friesland en Berlikum zo ver weg. Er wordt wel veel vergaderd en veel gepraat, hierbij heeft onze stichting echter maar weinig invloed. In de vergadering van juni 1992 kan de voorzitter echter wel constateren dat er "nu positieve ontwikkelingen te melden zijn rond de bezetting van het tuinbouwgebied". Wat die ontwikkelingen zijn blijkt in nov. 92. Gemeld wordt dan dat in het gebied een kassencomplex zal verrijzen. Dat is wel van een streekgenoot, maar het begin is er toch. Bovendien wordt er een bedrijf gevestigd dat nauwe banden heeft met de tuinbouw. Promoten van het tuinbouwgebied blijft noodzakelijk en dat gebeurt ook, bijv. op de tuinbouwtentoonstelling in de RAI te Amsterdam in febr. 93. Er kan dan gesproken worden van een serieuze belangstelling van een aantal personen. Belangrijk is ook dat er een flinke ontsluitingsweg voor het gebied, de Bûtenpôlle, gekomen is. In de aprilvergadering wordt een bezoek aangekondigd op 14 mei 93 van "een bus vol tuinders". Zij zullen hartelijk welkom worden geheten, de stichting zal daarmee voor zorgen, en er zullen hen daarbij ook "wat aardigheden" worden aangeboden. Het wordt, meldt men later "een verrassingspakket". De notulist beëindigt deze mededeling met "Wat wil je nu nog meer?.... ja, naar Berlikum te wonen!" In de volgende vergadering wordt nagepraat over het bezoek. De tuinders waren ver-rast over de ontvangst hier en ze waren zeer geïnteresseerd en hebben zich bovendien goed laten voorlichten. Het stichtingsbest

stuur constateert dat het bezoek als geslaagd kan worden beschouwd. Dat betekent niet dat de tuinders nu ook in grote getale komen. Er komen er in de volgende jaren inderdaad een paar en in de toekomst lijken er meer te zullen komen. Ook een aantal andere bedrijven vestigen zich daar. Al met al kan geconstateerd worden dat het gebied oostelijk van ons dorp, door de komst van de S 10, vestiging van bedrijven en tuinderskasseu nog al veranderd is en in de toekomst zeker nog meer zal veranderen.

DIVERSEN.

Jaarwisseling. Ook in deze periode komen er in de januarivergaderingen steeds weer klachten over "ongeregeldheden" bij de jaarwisseling op It Skil. Er wordt daar dan meestal een vrij groot vuur gestookt. Eind 85, begin 86 worden er bovendien een grote hoeveelheid autobanden verbrand, wat aanleiding geeft tot een vieze troep. 86/87 is er weer sprake van last en vernieling. Maar het jaar daarop kan worden gesproken van verbetering. Waardoor? Wel, W. Roersma laat, vlak na 12 uur, zijn bar opengaan en dit blijkt een succes. De "nieuwjaarsvierders" zoeken hier nu hun toevlucht. Het bestuur is hier zeer mee ingenomen en laat dit door een bezoek aan de eigenaar door een paar bestuursleden, met een bloemetje, aan hem weten. Sinds dien verdwijnen de klachten uit de notulen.

Gemeentesubsidie. De gemeente geeft aan de dorpsbelangen een jaarlijkse subsidie. Oorspronkelijk was dat een bedrag van f.100,-! Maar in mei 85 meldt de gemeente dat men moet bezuinigen. Het subsidiebedrag wordt teruggebracht tot f.89,30 en in 1986 zelfs tot f.84,-. Ter verkrijging van deze "subsidie" moet echter wel elk jaar het jaarverslag en de rekening van inkomsten en uitgaven worden ingezonden. Gelukkig maar dat het functioneren van de Stichting niet afhankelijk was van de gemeentelijke subsidies!!

Notariaat. Notaris Posthumus beëindigt zijn notariaat in Berlikum en er zal een opvolger moeten komen. Maar er komt ook een grote reorganisatie in het notariaat. Meerdere kantoren zullen worden samengevoegd. Ook het kantoor in Berlikum met o.a. St. Annaparochie. Geruchten gaan dat het kantoor in die laatste plaats zal worden gevestigd. In sept. 85 komt de stichting in actie. Het kantoor in Berlikum is de leuze en deze keer is het gemeentebestuur het hier volkomen mee eens. Men wil een notariskantoor voor de gemeente behouden. De daarover beslissende instanties worden gezamenlijk bestookt. En met succes deze keer. Het notariskantoor blijft in Berlikum. Wel niet in het oude notarishuis. De nieuwe notaris laat een nieuw fraai kantoor bouwen aan de Hemmemawei.

Soms komt er bij een verandering ook wel eens wat aan het licht. De nieuwe notaris vindt spaarbankboekjes bij de overname van het kantoor. Daar blijkt nog geld op te staan, overgebleven van de landverhuur door de oude dorpsbelangen in de jaren ongeveer 1910-1930. Dat geld komt, meent notaris, de rechtmatige opvolger van dorpsbelangen, dat is de Stichting, toe. Het geld (f.2766,30) wordt uiteraard door de penningmeester in dank aanvaard. Naderhand, begin 1990, meldt de notaris nog eens een overschrijving, nu van f.1799,30. Ook nu weer met de vermelding "voor een passende bestemming".

Veiling. Oktober 1986 komt de dreigende sluiting van de veiling opnieuw ter sprake. Ook nu weer blijkt dat het veilingbestuur geen prijs stelt op initiatieven vanuit de stichting. Met lede ogen moet men het te loor (laten) gaan van de veiling hier ter plaatse van afstand aanzien.

Dorpsplattegronden. Voor mensen, die in een dorp vreemd zijn, is het vaak moeilijk om de plaats waar ze heen willen te vinden. Bij de ingang van meerdere dorpen verschijnen dan ook plattegronden. In ons dorp dwalen soms ook van die "zoekers" rond. In sept. 85 vindt men dan ook dat er "dorpsplattegronden" geplaatst zouden moeten worden bij de invalswegen van het dorp. Maar "officiële" instanties die plattegronden maken en plaatsen blijken nogal moeilijk te benaderen en zijn ook nog duur, blijkt in een volgende vergadering. Maar, wordt bekend, in een tweetal buurdorpen heeft men

de plattegronden "in eigen beheer" laten maken en plaatsen. Die van Dronrijp schijnen door een hobbyïst ter plaatse te zijn gemaakt en ontworpen. De voorzitter wordt er opuit gestuurd om daar eens poolshoogte te gaan nemen. Eén en ander heeft tot resultaat dat bij de twee "hoofdinalwegen" een plattegrond wordt geplaatst, betaald door de stichting en voorzien van een aantal "advertenties" (Brengt geld op!) In het vervolg ziet men telkens weer automobilisten bij de borden stoppen en dan vervolgens verder rijden en in het dorp de plaats van bestemming vinden. Later wordt er enkele malen geklaagd, dat mensen, die de borden raadplegen, vaak in de vieze modderboel er omheen "vastraken". Meerdere malen wordt de gemeente gevraagd om plaveisel rond de plattegronden. Tenslotte gebeurt dit "op keurige wijze", zodat belangstellenden deze nu kunnen raadplegen en "daarbij schone klompen en schoenen behouden".

Elfstedentocht. Na vele jaren komt er in febr. 1986 weer een elfstedentocht. Deze passeert Berlikum en daarom vraagt de stichting zich af: Wat doen om ook "yn'e kiker" te komen. Het zou mogelijk een promotie voor het dorp kunnen worden. Het moet allemaal wel wat snel en "hap snap" gaan, maar er komen ter weerszijde van It Wiid vlaggen. Op de brug een groot plakkaat met de woorden "Wolkom yn 'e tolfte stêd fan Fryslân". Verder komt er bij het Krúswetter een draaiorgel en er verschijnt een boerenkapel uit Brabant (Heelaas lieten de eigen muzikanten het deze keer afweten) De rijders werden door de in grote getale toegestroomde Berlikumers luide begroet. Later kon de stichting met genoegen constateren dat Berlikum deze dag zeer gunstig in de publiciteit was gekomen. Zelfs in de "Telegraaf" werd ons dorp (de verslaggever had het over een dorp met 13000 inwoners!!) zeer waarderend gensemd.

Stemdistricten. In 1987 op de aprilvergadering, komt de vreemde situatie van de stemlokalen ter sprake. Deze zijn nu gevestigd in Berlingahiem en het Heechhout. Ze zijn dus op andere plaatsen gekomen, maar men heeft de stemdistricten gelijk geleten. Gevolg: Mensen moeten langs Berlingahiem naar het Heechhout en omgekeerd. De stichting wijst het gemeentebestuur op deze ongewenste situatie. En deze keer is er een snel succes. De districten worden gewijzigd en elk kan voortaan dichtbij huis terecht.

Bonteknaagkever. Zij hier vermeld dat de geruchten over de bonte knaagkever, die de Koepelkerk bezig zijn te slopen, in dec. 88 ook doordringen in de vergadering van de stichting. Er wordt begonnen met de restauratiecommissie alle mogelijke hulp toe te zeggen.

Piipskoft. de Stichting heeft zich altijd verheugd over de vestiging van de jeugdsoos "Piipskoft" in het paand aan de Buorren. Mid- den 89 bereiken de stichting echter geruchten dat alles niet zo goed meer loopt. Men verzoekt de fungerende voorzitter van het Piipskoft eens te komen praten, aan welk verzoek deze voldoet.

Inderdaad blijkt het helemaal niet goed te gaan. Er wordt gesproken over een "bestuurscrisis" en in nov. 89 wordt er zelfs gesproken over een "aflopende zaak". Maar hierin kan toch niet worden berust? Er wordt een dringende oproep gedaan en ziedaar, reeds in december kan men nieuwe bestuursleden en een aantal enthousiaste vrijwilligers begroeten. Er komt een geheel nieuwe opzet en kort nadien kan het stichtingsbestuur met vreugde constateren dat "alles weer loopt als een trein".

"De Gudsekop" Een leuke promotie voor Berlikum is de komst van het skûtsje "de Gudsekop". In mrt. 93 vertelt een bestuurslid dat hij een brief heeft gehad, waarin gemeld wordt dat een groepje mensen een skûtsje in bezit heeft, dat gebouwd is en gevaren heeft in Berlikum. Ze willen hier naar toe komen varen. Het bestuur vindt dit inderdaad een mooie promotie. In sept. komt het skûtsje inderdaad geladen o.a. met Berltsumer spek, dat naar alle kanten wordt uitgedeeld. Er waren bij dit gebeuren en de ontvangst van de bemanning in het "Centrum" nog al wat "officials" aanwezig. De bemanning vond het goed toeven in Berlikum en het dorp kreeg door dit gebeuren veel publiciteit.

Berlingahiem. Zo nu en dan duikt ook het bejaardentehuis Berlingahiem op in de notulen. Begin 90er jaren werd het bejaardentehuis

huis, althans gedeeltelijk, niet meer voldoet aan de eisen. Er zal daarom een verbouwing moeten plaatsvinden. Daardoor zal het aantal bewoners kleiner worden. Plannen voor de renovatie worden gemaakt. Maar dan brandt het bejaardenoord in Menaldum af. Daardoor ontstaat een geheel nieuwe situatie en Aldereinsoarch gaat denken over de bouw van een nieuw Zorgcentrum in Menaldum. Sept. 93 gaat het bestuur van de Stichting zich afvragen: Maar hoe komt het dan met Berlingahiem? Daarom vraagt men om een gesprek met de voorzitter van Aldereinsoarch, de heer W. de Jong. Deze voldoet aan het verzoek en komt in jan. 94 naar een stichtingsvergadering, waarin hij de plannen uitvoerig toelicht. De conclusie is wel dat de bewoners van het Berlikumer tehuis te zijner tijd naar Menaldum zullen moeten verhuizen. Op de vraag wat er met Berlingahiem gaat gebeuren kan nog geen antwoord gegeven. Er zijn wel plannen, maar sommige daarvan zijn zeer kostbaar. De stichting verkrijgt wel de toezegging, dat ze over de verdere ontwikkelingen zal worden ingelicht.

TA BESLUT.

Hûndert jier yn it belang fan Berltsum (1895 - 1995)

It belang fan Berltsum, dat hat earst it stribjen west fan de âlde feriening "Dorpsbelangen" en letter fan de "Stichting Berlikumer Belangen". Yn dit tiidrek is der gâns feroare. It is fansels de frage, wat hawwe dizze ynstânsjes dêrta bydroegen. Se hawwe bynamme de lêste tsientallen jierren wol in soarte fan waakhûnefunksje hân en der moast ek wol faak "blaft" wurde. Net altyd foel op, dat der resultaat wie, mar wol mei rêstich sein wurde dat folle dingen dy't barden yn dit doarp mei it gefolch wiene fan warberens fan Berltsumer Belangen. Der binne spitige dingen, dy't net keard wurde koenen. Wat wienen der om 1940 hinne byg. in protte winkels en winkeltsjes yn dit doarp. Der binne net folle mear oer. Dat is spytich, mar it wie net te kearen. Dêr tsjinoer, wat binne der yn yn dit doarp yn dizze lêste 90er jierren folle bedriuwen en saken kommen. Sjoch nei bedriuwenterrein west en by de S10. En wat is der noch wat mûglik yn dit doarp. (Sjoch byg. nei de doarpsfeesten)

Berltsumers moatte net negatyf wêze tsjinoer har doarp. It mei net wêze: "It wurdt dochs neat". Mar: "Wy sille ris sjen wat wy kinne". En dat is fakentiids hiel folle! Mar wy moatte fansels wol wach bliuwe. En Berltsumer Belangen moat dat ek bliuwe, it belang fan it doarp yn it each hâlde. By de iepening fan de dielnimmersgearkomste fan Berltsumer Belangen yn 1993 lei de doetiids foarsitter de oanwêzigen de frage foar: "Berltsumer Belangen, is dat noch nedich yn in tiid, dat elts it yn it grut sjen wol en it hat oer "Europa zonder grenzen"? Him tocht fan wol, want "Wy sille der as Nederlanders foar soargje moatte dat ús lân der yn it grutte ferbân net ûndersnijt en as Friezen, dat ús Fryslân net de griene boarterstún fan it Westen wurdt mei hjir en dêr in grutte "spartelvijver". Dat Menameradiel net in úthoeke wurdt fan it stedsgevest Ljouwert en dat yn ús gemeente ús doarp it plak krijt dat it takomt." En dat, dat lêste, is, dêr't wy doe, yn 1993, mar ek no yn dit doarp meiïnoar foar stean moatte. Wolle wy dat, de bloei fan it plak dêr't wy wenje meie? Dan is der hjoed oan 'e dei, mar ek yn de takomst foar ús Stifting Berltsumer Belangen noch folle te dwaan en dêrfoar is de stipe fan ús hiele doarp Berltsum needsaaklik.

BESTUURSLEDEN "VERENIGING DORPSBELANGEN" EN "STICHTING

BERLIKUMER BELANGEN".

A.B. Roorda	1894-1901	voorz. 1894-1901
H. Alma	1894-1912	
D.L.v.d. Mey	1894-1928	
L.P. Runia	1894-1919	voorz. 1913-1919
R.S. Braaksma	1894-1908	
Mr. J.H. Dull	1901-1909	voorz. 1901-1909
Pieter R. Braaksma	1908-1939	
Joh. W. Swart	1910-1913	voorz. 1910-1913
H. van Hulst	1912-1928	
Klaas E. Lautenbach	1913-1956	
K.J.v.d. Akker	1920-1939	voorz. 1920-1939
J. de Boer	1928-1956	
G.L. Boomsma	1928-1939	
Tj. Lautenbach	1956-1961	voorz. 1956-1961
H. de Haan	1956-1958	
K. Looyenga	1956-1969	
O.G. de Vries	1956-1957	
Th. M. Faber	1957-1969	
K.B. Algra	* 1958-1985	voorz. 1965-1985
D.P.v.d. Zee	1958-1965	
Sj. D. Runia	* 1958-1974	
Kl. H. Meijer	1958-1965	voorz. 1961-1965
H. H. Born	1958-1960	
A. Wassenaar	1958-1963	
D. J. van Dijk	* 1958-1985	
D. Posthumus	* 1961-1980	
F. Visser	* 1963-1994	voorz. 1985-1994
G.v.d. Berg	1965-1969	
B. Schouten	1965-1969	
F. de Boer	1969-1994	
A. Boomsma	1969-1973	
A. Douma	1969-1972	
D. K. van Dijk	1969-1988	
W. Lautenbach	1969-1975	
L. de Haan-Jasper	1969-1971	
J. Lautenbach-Quarré	1969-1971	
H. Meijer	1969-1974	
C. Rotgans	1969-1970	
J. Steenstra	1969-1970	
W. van Vaals	1969-1971	
D. van Wigcheren	1970-1992	
Jenne Boren	1971-1983	
E. Kuperus-Hoekstra	1971-1974	
N. Prins-Kooistra	1971-1979	
S. de Vries-v.d. Werf	1971-1974	
Fr. K. Siegersma	1973-1995	
S. Dijkstra	1974-1991	
S. Groote	1974-1982	
D. de Boer-Clowting	1974-1988	
T. Miedema-v.d. Zee	1974-1978	
G. ter Haar	1975-1987	
J. Renzema	1975-1981	
T. Wiersma-de Vries	1978-1985	
D. Sijens	1979-1992	
F. Runia-Greydanus	1979-1995	
G. Sytsma	1980-1989	
T. de Jong-Boterhoek	1981-1995	
W. D. van Dijk	1982-1995	

Opm.: * Hadden zitting
in "oude" en
"nieuwe" bestuur".

Z.T.Schiere	1994-1989
A.Buwalda	1985-1995
H.Otter	1985-1986
J.Aagtjes	1985-1988
A.v.d.Graaf	1987-1994
A.Flapper	1987-
T.Brouwer-Algra	1988-1995
O.Sytsma	1988-1995
G.v.d.Wagen	1988-1994
J.v.d.Veen	1989-
I.Lautenbach-Hoekstra	1989-1995
K.J.Runia	1991-
J.Terpstra-Wiersma	1992-
P.van Dijk-de Vries	1992-1995
J.Aagtjes	1994-
D.Faber-Turkstra	1995-
S.Miedema-Meyer	1995-
A.Giesing	1995-
M.van Hout	1995-
R.Miedema	1995-

voorz.

INHOUD.

FOARWURD		(1a)
DORPSBELANGEN	1894 - 1920	(1)
DORPSBELANGEN	1920 - 1940	(10)
TUSSENSPEL	1937 - 1956	(13)
OPNIEUW DORPSBELANGEN	1956 - 1968	(13)
STICHTING BERLIKUMER BELANGEN	1969 - 1977	(18)
STICHTING BERLIKUMER BELANGEN	1978 - 1984	(24)
STICHTING BERLIKUMER BELANGEN	1985 - 1995	(28)
TA BESLUT		(43)
BESTUURSLEDEN		(44)
INHOUD		(46)